

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 27 ЧЕРВНЯ 2008 РОКУ ЧИСЛО 26 VOL. CXV FRIDAY, JUNE 27, 2008 No. 26

Відбулася XXVIII конвенція Союзу Українок Америки

Лідія Слиж

ТРОЙ, Мишиґен. – „Український рушник: нитки, сплетені єдністю і традицією", – з таким гаслом 23-26 травня відбувався найвищий форум Союзу Українок Америки – конвенція, яка скликається кожних три роки. На XXVIII конвенції обрано нову голову СУА, членів Головної управи, прийнято резолюції, в яких подані основні напрями діяльности організації на наступні три роки. Цього разу господарями конвенції були союзянки Дітройтської Округи СУА.

Першого дня Головна управа СУА провела своє останнє засідання.

Увечорі того ж дня відбулася передконвенційна програма з участю Христі Фріленд, головного редактора газети „Financial Times" у США.

Ведуча Маріянна Заяць запросила Ольгу Лісківську зачитати привіт від губернатора штату Мишиґен, а відтак розповіла присутнім про професійні досягнення гості.

Присутні заслухали цікаву доповідь Х. Фріленд про вплив діяспори на Україну та взаємозв'язок між діяспорою і Україною. Оплесками присутні зустріли появу у залі донечок Х. Фріленд – п'ятирічної Наталочки та трирічної Галинки у вишитих сорочечках. Наталочка прочитала віршик про Тараса Шевченка, якого її навчила вчителька „Світлички" Дарія Дроздовська.

Другого дня вранці відбулася церемонія відкриття конвенції. Голова Конвенційного комітету Анна Мацілинська запросила прапороносців кожної Округи СУА в супроводі асистентів внести до залі прапори. Опісля по черзі голови Окружних управ СУА Дарія Завадівська, Галина Генгало, Надія Савчук, Марта Стасюк, Ольга Луків, Іванна Шкарупа, Любомира Калін, Уляна Зінич, Марія Кейд, Уляна Глинська внесли вишиті рушники областей України.

На XXVIII конвенції СУА, зліва сидять: Надія МакКонел, Ліда Білоус, д-р Оксана Ксенос, Ірина Куровицька, д-р Іванна Ратич, стоять: Маріянна Заяць, Марта Данилюк, Ольга Гнатейко, Лариса Дармохвал, Анна Кравчук.

Відтак під оплески присутніх до залі по черзі зайшли члени Головної управи та Екзекутиви СУА. Останніми увійшли А. Кравчук та І. Куровицька.

Відбулася урочиста церемонія запалювання свічок на символічному „Дереві життя". Було прочитано молитву СУА та заспівано гимни США, України і СУА.

І. Куровицька оголосила конвенцію відкритою і виголосила слово про 75-річчя Голодомору. До залі голова 81-го відділу СУА в Дітройті Олена Лісківська, свідок тих трагічних подій, внесла „Незгасиму свічку пам'яті". В залі пригасає світло, і члени Конвенційного комітету рознесли світло смолоскипа у залі і запалили свічки в руках присутніх.

(Продовження на стор. 13)

Патріярх Любомир Гузар отримав найвище пластове відзначення

КИЇВ. – Начальний пластун, голова Головної Пластової Булави, голови Крайових Пластових Старшин США, Німеччини, Польщі, представники інших пластових країв – саме такі поважні гості завітали до столиці України 22 червня, щоб особисто привітати видатного пластуна, Патріярха Української Греко-Католицької Церкви Любомира Гузара з присвоєнням йому найвищого пластового відзначення – „Ордена Вічного Вогню в Золоті".

Вручення нагороди Патріярхові Любомирові. Фото: Петро Задорожний

Були на святі присутніми також члени Загону „Червона Калина", до якого належить Патріярх Любомир. На перший клич вони з'їхалися до Києва з різних куточків України.

Після вітальних слів і спогадів слово взяв Патріярх Любомир. Глибоко зворушений такою честю Владика помітно хвилювався, і все ж виступив перед пластунами та гостями з надзвичайно цікавою промовою.

Коли ще можна було почути таке щиросердечне зізнання Владики, що він щиро співчуває тим, хто сподівається на його допомогу у в'язанні вузлів, бо не такий вже він в цьому і сильний. Але жартома Владика визнав, що, може, ще й сьогодні ризикнув би зіграти з кимсь у відбиванку, яку так любив у молоді роки.

Жарти жартами, але чи жартував Владика, коли, цитуючи рядки пластового гимну, говорив, що Пласт – це організація, яка „вирощує Людей", і послугувавши не раз своєму народові у минулому, ще не раз послужить йому у майбутньому?

Пресова служба Загону „Червона Калина"

Акт вандалізму у Харкові

Світовий Конґрес Українців (СКУ) дізнався про акт вандалізму, який був скоєний 23 червня у Харкові. Група з 15-20 осіб розбила гранітну дошку на будинку відділу міліції у Харкові, де у 1961 році був ув'язнений Патріярх Української Греко-Католицької Церкви Йосиф Сліпий.

СКУ глибоко стурбований знищенням пам'ятної дошки, яку встановлено з ініціятиви СКУ у серпні 2005 року. СКУ звертається до Служби безпеки України, Міністерства внутрішніх справ з закликом зробити все можливе, щоб притягнути до відповідальности тих осіб, котрі інспірували та скоїли цей злочин.

За Світовий Конґрес Українців -
Аскольд Лозинський,
президент
Віктор Педенко,
генеральний секретар

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Росія намагається дискредитувати Україну

КИЇВ. — МЗС України закликало Росію позбутися звички втручатися у внутрішні справи України. У Києві переконані, що Російська Федерація (РФ) проводить цілеспрямовану акцію проти нашої держави, заявив 24 червня речник міністерства закордонних справ України Василь Кирилич. „Безперервний потік заяв офіційних представників Російської Федерації стосовно України свідчить про цілеспрямовану акцію проти нашої держави", – сказав В. Кирилич. Він переконаний, що поступове й методичне перекручування історико-культурної спадщини України офіційними представниками РФ є нічим іншим, як спробою відволікти міжнародну громадськість від осуду злочинів НКВС, які сьогодні за свої „подвиги" зведені до ранґи героїв. „Творці мітів про Україну по черзі та за чітко виписаними ролями намагаються повернути нашу державу в зону впливу радянської імперії та дискредитувати Україну на міжнародній арені", - наголосив В. Кирилич. У зв'язку з цим український МЗС звертається до російської сторони з проханням припинити втручатися у внутрішні справи України. „МЗС України закликає офіційних представників РФ припинити відкрите втручання у внутрішні справи України й прислухатися до оголошеної міністром закордонних справ РФ Сергієм Лавром 14 травня 2008 року позиції: „Ми не маємо звички впливати на внутрішні процеси в різних країнах", – сказав речник вітчизняного МЗС. *(„Кореспондент".)*

Президент наклав вето на закон, який суперечить вимогам СОТ

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко 20 червня наклав вето на закон, який передбачав збереження високих ввізних мит на низку чужоземних товарів до 2009 року. В. Ющенко пояснив свій крок тим, що рішення Верховної Ради, яке підтримало 367 депутатів, суперечило вимогам Світової організації торгівлі, що, як вважають експерти, свідчить про перемогу підприємницького лобі у парляменті. При вступі до цієї організації Україна зобов'язувалася значно знизити ввізні мита, що, як прогнозували, призведе до здешевлення багатьох закордонних товарів. У законі, запропонованому на розгляд Верховної Ради Бльоком Юлії Тимошенко, передбачалося, що до 2009 року залишаються високі ввізні мита на 150 товарів, зокрема це кістки, фарш з м'яса та птиці, шоколадні вироби, вино та автомобілі об'ємом двигуна від 1 до 2.2 літри. Фахівці називають вето Президента прогнозованим, адже документ суперечить зобов'язанням України перед Світовою організацією торгівлі. Критики вступу України до СОТ стверджують, що різке зниження ввізних мит – на деякі товари більш ніж удвічі – вдарить по вітчизняному виробникові: збільшиться конкуренція, відтак вони будуть змушені знижувати ціни на свої товари, можливий також наплив неякісних товарів з-за кордону. Нові митні тарифи діють з 16 травня, коли Україна остаточно стала членом СОТ. *(Бі-Бі-Сі)*

Урочистий випуск офіцерів у Львівському інституті

ЛЬВІВ. — Урочистий випуск офіцерського складу відбувся 21 червня у Львівському інституті Сухопутних військ України ім. гетьмана Петра Сагайдачного при Національному університеті „Львівська Політехніка". Привітати молодих військовослужбовців, на погонах яких засяяли лейтенантські зірочки, прибули представники Західнього оперативного командування, обласної і міської влад, ветерани армії, керівники силових структур та вищих навчальних закладів, представники духовенства. Як зазначив перший заступник командувача Сухопутних військ України Григорій Саковський, цьогорічний випуск молодих лейтенантів особливий. По-перше, він об'єднав курсантів, які почивали навчання в Одесі, Харкові, Сумах, а закінчили його – у зв'язку з реорганізацією військових навчальних закладів – у Львові. До того ж, це перший випуск фахівців усіх спеціяльностей для Сухопутних військ України – від ракетників і артилеристів до військових дириґентів і журналістів. Відтепер їх чекає служба у різних куточках України. *(Укрінформ)*

В. Ющенко закликав схилити голови

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко 22 червня звернувся до українського народу у зв'язку з Днем скорботи та вшанування пам'яті жертв війни в Україні. Як ідеться у зверненні, „у цей день 67 років тому на українську землю прийшла небачена за маштабами, найстрашніша в історії людства війна. Ми, діти і внуки воїнів-переможців, по праву пишаємося їхнім величним ратним подвигом. Ми з гордістю і вдячністю усвідомлюємо, що без їхнього героїзму й жертовности не постала б незалежна Українська держава, що сьогоднішня мирна, демократична й процвітаюча Европа великою мірою стала можливою завдяки мужності й незламності волелюбного українського народу", – зауважив В. Ющенко. Президент закликав співвітчизників у скорботний день початку війни схилити голови перед пам'яттю мільйонів її жертв. *(УНІАН)*

Кроки до суду щодо Голодомору

КИЇВ. — Голова українського Інституту національної пам'яті Ігор Юхновський сказав, що його установа готується до юридичних кроків, які можуть завершитися судом над винними у Голодоморі. Метою названо встановлення імен осіб, а також владних органів того часу причетних до конфіскацій харчів та інших дій, що призвели до мільйонних жертв. І. Юхновський сказав, що зараз праця відбувається на рівні вивчення задокументованих свідчень очевидців та оцінки архівних матеріялів, які можуть бути використані у юридичних діях: „Існують у нас десятки тисяч нотаріяльно засвідчених свідчень осіб, які говорять про той чи інший вид злочину. Таким чином ми ці злочини будемо доводити як на основі матеріялів архівного характеру, радянських архівних матеріялів, що є тенденційними матеріялами, так і на основі свідчень свідків, які ми зараз систематизуємо і намагаємося зробити офіційними". Київ ініціює заходи на вшанування пам'яті загиблих від голоду, які мають досягти кульмінації у листопаді, коли виповниться 75 років початку Голодомору. Україна офіційно проголосила Голодомор геноцидом українського народу комуністичною владою, але Росія, яка проголосила себе правонаступницею Радянського Союзу та проросійські сили в Україні доводять, що голод був наслідком неврожаю та окремих помилок влади. *(Бі-Бі-Сі)*

Неповносправність – не вирок

ЛЬВІВ. — Днями у Львівській обласній раді презентували проєкт „Інклюзивна освіта для дітей з особливими потребами психофізичного розвитку в Україні", який фінансуватиме Канадська аґенція з міжнародного розвитку. Кошти з Канади – 4.7 млн. канадських дол. Проєкт діятиме протягом п'яти років – у Львівській області та в Симферополі. Ці реґіони вибрано як експериментальні. Основною метою проєкту є зміна ставлення уряду, закладів освіти та неурядових організацій до проблем неповносправности. За словами директора Канадського центру вивчення неповносправности Ольги Красюкової-Енз, в експериментальних реґіонах відібрано по одній школі (у Львові це школа № 95), на якій зосереджуватимуть працю. „Але це не означатиме, що в інших школах не вестимуть жодної праці. Ми хочемо, зокрема, щоб більше дітей з різними ступенями інвалідности навчалися у звичайних школах", – зауважила вона. *(„Львівська газета")*

Ю. Тимошенко у Брюселі

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — У Брюселі 19 червня відбулася зустріч Европейської народної партії (ЕНП), в якій від України брала участь прем'єр Юлія Тимошенко. Партія Батьківщина, яку вона очолює, є спостерігачем в Европейській Народній Партії. Президент Віктор Ющенко, який зазвичай брав участь у таких заходах, цим разом не приїхав, попри те, що пропрезидентська „Наша Україна" також є спостерігачем в ЕНП. В Европейській Народній Партії вважають, що два українські провідники встановили почерговість у відвідуванні зустрічі і висловлюють розчарування стосунками між президентом та прем'єром. Головним заходом в програмі візити Ю. Тимошенко до Брюселю 19 червня – була участь в зустрічі Европейської Народної партії. Зустріч ЕНП традиційно проходить напередодні зустрічі Европейського Союзу, і під час його роботи політичні провідники провідних країн Европи виробляють спільну позицію, з якою вийдуть на зустріч ЕС. *(Бі-Бі-Сі)*

Україна відкриє Постійне представництво при СОТ

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко 19 червня доручив Кабінетові міністрів України зайнятися відкриттям Постійного представництва України при Світовій організації торгівлі (СОТ). Про це мовиться в підписаному Указі Президента „Про заходи, пов'язані з вступом України до Світової організації торгівлі". Глава держави також доручив урядові запровадити постійну перевірку впливу на економіку України змін в зовнішньоторговельному режимі, пов'язаних з вступом України до СОТ, забезпечивши щоквартальне оголошення вислідів такої перевірки. Україна стала членом СОТ 16 травня 2008 року. *(„День")*

Заплатили 14 млн. дол. за вихід з коаліції

КИЇВ. — Народний депутат України, член фракції Бльоку Юлії Тимошенко Юрій Гнаткевич 18 червня заявив, що БЮТ володіє інформацією, згідно з якою перекинчикові Ігореві Рибакову заплатили 14 млн. дол. за вихід з коаліції. БЮТ має дані про надходження відповідної суми на рахунок І. Рибакова. „Учора на засіданні фракції ходили чутки і називалася сума, яку заплатили І. Рибакову за те, що він вийшов з коаліції. Ця сума складає 14 млн. дол. У нас навіть є дані, на який рахунок надійшли ці гроші і на що І. Рибаков їх буде витрачати", – повідомив народний депутат. 6 червня двоє депутатів з коаліційних фракцій БЮТ та НУ-НС вийшли з коаліції. Заяви про вихід написали народний депутат, член фракції БЮТ Ігор Рибаков та його колеґа із НУ-НС Юрій Бут. Відтак демократична коаліція втратила необхідну більшість у Верховній Раді. *(„Кореспондент")*

У Віктора Януковича – 10 млрд. грн. збитку

КИЇВ. — Контрольно-ревізійне управління (КРУ) 18 червня оприлюднило дані, які свідчать про розкрадання значних державних коштів українськими чиновниками. Найбільші зловживання зафіксовано в „Укрзалізниці", „Нафтогазі", „Енерґоатомі" та вугільних підприємствах. Керівник КРУ Микола Сивульський повідомив, що державі завдано збитків на понад 10 млрд. гривень. Водночас прем'єр Юлія Тимошенко звинуватила у розкраданні державних коштів попередній уряд Віктора Януковича. Прем'єр повідомила, що всі акти КРУ будуть передані на розгляд Генпрокуратури, яка на думку Ю. Тимошенко, має порушити карні справи проти колишніх посадовців. *(Бі-Бі-Сі)*

Буревій у Львові завдав збитків

ЛЬВІВ.– У понеділок, 23 червня, територією Львівщини пролетів потужний буревій, який буквально за годину лютував над всіма районами области. Після буревію на автошляхах великих міст области і зокрема обласного центру утворилися кількакілометрові затори, оскільки буревій лише у Львові, за попередніми даними, вирвав з корінням кілька тисяч могутніх дерев, які перекрили автошляхи. Серед населення виникла паніка, коли зник зв'язок деяких мобільних операторів, вимкнулися світлофори на автошляхах та зникло електропостачання багатьох населених пунктів. Повідомляється про руйнування дахів багатьох житлових будинків, передавальних веж.

Фото: УНІАН

Цісарю - цісареве, а Верховній Раді — пільги

КИЇВ. — Верховна Рада 18 червня відмовилася ухвалити законопроєкт щодо обмеження пільг та запровадження імперативного мандату.

За ухвалення відповідного проєкту закону проголосували 192 народних депутата з зареєстрованих 436. Не підтримали в повному складі фракції Партії Реґіонів, Комуністичної партії України та Бльоку Литвина. При цьому частково проголосувала фракція НУ-НС (39 депутатів) та повністю фракція БЮТ (153 депутати).

Законопроєкт передбачав скасування пільг, зокрема права на безкоштовний проїзд, безкоштовне житло та медичне лікування. В той же час законопроєктом передбачалося встановити додаткові підстави для позачергового припинення повноважень народних депутатів. Крім того, в той же час, з проханням оголосити про розпад коаліції до голови ВР звернулася Партія Реґіонів.

Згідно з законом, розпад коаліції може призвести або до створення нової більшости у Верховній Раді, або до позачергових виборів, якщо нова більшість не буде зформована у визначений термін.

На тлі суперечливих повідомлень про існування чи не існування коаліції в українському парляменті, ВР 18 червня відновла працю. Голова Верховної Ради Арсеній Яценюк заявив, що коаліція БЮТ та НУ-НС юридично і формально існує попри те, що її чисельність менша за 226 депутатів. А. Яценюк назвав неконституційними дії двох депутатів, що залишили більшість, і нагадав, що, згідно з Конституцією, коаліція формувалася на базі фракцій, а не окремих депутатів.

Провідник опозиції та найчисельнішої партії в парляменті Віктор Янукович, заявив, що тепер представники „Нашої України" - Народної самооборони" та БЮТ повинні офіційно визнати, що після виходу з їх лав двох депутатів, у них уже немає більшости. *(Бі-Бі-Сі)*

Розпочався показ фільму про Митрополита Андрея Шептицького

ЛЬВІВ. — 19 червня в „Кінопалаці" відбувся передпрем'єрний показ кінострічки відомого режисера Олеся Янчука „Владика Андрей".

Кінокартина розповідає про життя визначної постаті в історії не лише Церкви, а й усієї України – Митрополита Андрея Шептицького.

Як розповів О. Янчук, за режисурою якого постали фільми „Голод-33", „Залізна сотня", „Нескорені", прем'єра кінофільму відбудеться 24 серпня в столиці України, куди запросять найвищих державних чільників, а також Главу Української Греко-Католицької Церкви Любомира Гузара. Всеукраїнський показ заплановано восени, після 4 вересня.

У фільмі „Владика Андрей" головну ролю зіграв Сергій Романюк – відомий актор з Івано-Франківська. Як зауважив С. Романюк, для нього Митрополит Андрей – найдорожчий персонаж за всю акторську кар'єру.

На передпрем'єрний показ, який його творці назвали показом-подякою, прибули багато місцевих депутатів, а також представників львівської інтеліґенції, які так чи інакше долучилися до створення фільму. Зокрема в залі були присутні екс-губернатор Львівщини Петро Олійник, в. о. голови Львівської обласної державної адміністрації Микола Кміть, Архиєпископ Львівський Ігор Возьняк, багато представників інтеліґенції. (*„Львівська газета"*)

Вшанували пам'ять вояків УНР

ПЕРЕМИШЛЬ. — Декілька тисяч українців з України та Польщі 22 червня взяли участь у традиційному пішому поході вулицями Перемишля (Польща) до військового меморіялу воякам Української Народної Республіки у його передмісті – Пикуличах. Третій рік поспіль похід колони супроводжує військова оркестра Центру військово-музичного мистецтва Міністерства оборони України під керівництвом Миколи Орача.

ВідповідальнийсекретарДержавної міжвідомчої комісії з вшанування пам'яті жертв війни та репресій Святослав Шеремета розповів, що він домагатиметься, щоб наступного року пам'ять військовиків УНР вшановували з всіма військовими почестями, включно з почесною вартою.

У довоєнний час українська громада Перемишля реґулярно наприкінці червня проводила походи від Греко-Католицької катедри міста до військового меморіялу в Пикуличах. Однак, під час панування в Польщі комуністичного режиму меморіял було занедбано, а походи заборонено. Відновити їх удалося лише 1989 року, тоді ж почалося відновлення військового цвинтаря в Пикуличах. Тут поховано близько 2,000 вояків армії УНР. *(„Львівська газета")*

До Львова приїхала діяспора з 28 країн

ЛЬВІВ. — Учасників Конґресу української діяспори „Діяспора як чинник утвердження держави Україна у світовій спільності" Львів зустрів затяжним дощем. До Львова 19 червня прибуло близько 400 учасників з 28 країн світу.

Перший захід – урочисте засідання у Львівському державному театрі опери і балету ім. Соломії Крушельницької. Від імені львівської громади учасників форуму привітав міський голова Андрій Садовий. З вітальним словом до присутніх звернувся від імені Патріярха Любомира Гузара Владика Діонізій (Австралія).

Президента України Віктора Ющенка в залі представив виконувач обов'язків голови Львівської адміністрації Микола Кміть. Як він зазначив, українці з діяспори дуже багато зробили для утвердження незалежности України, і жодні кордони не здатні розділити їх, оскільки вони мають одне серце, одну думку та єдине бажання робити все для процвітання України.

Вітальне слово від імені голови Верховної Ради України Арсенія Яценюка озвучив голова Львівської обласної ради Мирослав Сеник.

Чи не найбільш промовистим був голова ради з питань етнонаціональної політики при Президентові України Генадій Удовенко, який закликав попри труднощі ще більше працювати в ім'я держави Україна.

Пожвавлення в залі викликало нагородження переможців одного з найвдаліших проєктів Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діяспорою – Молодіжного конкурсу „Діти еміґрантів — про себе". (*„Львівська газета"*)

Україна позитивно оцінює ідею єдиного енерґетичного ринку

ЛІСБОН, Портуґалія. — Україна позитивно оцінює ідею створення єдиного европейського енерґетичного ринку, наголосив Президент України Віктор Ющенко 23 червня в Лісбоні, де він перебував з офіційною візитою. „Україна виходить з того, що такі виклики, як енерґетичні, можна подолати не в двосторонньому форматі, а у спільній европейській політиці", – сказав В. Ющенко.

Глава держави запевнив, що Україна усіляко підтримуватиме заходи колективного характеру, в тому числі, щодо формування единого енерґетичного ринку як газу, так і електроенерґії. У цьому ж контексті В. Ющенко нагадав про унікальний транзитний потенціял України. Саме тому, підкреслив він, сьогодні українська сторона веде активний діялог з Евросоюзом щодо подальшої модернізації нашої газотранспортної системи.

В. Ющенко також нагадав, що кілька років тому Україна підписала Меморандум про об'єднання національної енерґетичної системи з европейською. Окрему увагу він звернув на те, що українська сторона приділяє велике значення постачанню до країн ЕС каспійської нафти. Саме тому на міжнародному рівні ведеться активна праця щодо транспортування каспійської нафти маршрутом Одеса-Броди-ЕС. *(Укрінформ)*

Ріо-де-Жанейро визнав Голодомор

РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО, Бразилія. — Муніципальна Рада Ріо-де-Жанейро 3 червня прийняла Постанову про визнання Голодомору 1932-1933 років в Україні актом геноциду. 10 червня постанову, в якій висловлюється солідарність з українським народом, було оголошено у сесійній залі та урочисто вручено Генеральному консулові України у Ріо-де-Жанейро. (*„День"*)

Нові призначення дипломатів України

КИЇВ.– Указом Президента Укаріни Віктора Ющенка від 17 червня Постійний представник України при Організації Об'єднаних Націй Юрій Сергеєв призначений Надзвичайним і Повноважним Послом України в Співдружності Багамських островів за сумісництвом.

Того ж дня Генеральний консул України в Чикаґо Василь Корзаченко призначений Надзвичайним і Повноважним Послом України в Королівстві Нідерлянди (Голяндія). *(Прес-служба Президента України)*

АМЕРИКА І СВІТ

Дж. Буш пропонує добувати нафту в прибережних водах

ВАШІНҐТОН. — Президент США Джордж Буш 18 червня звернувся до Конґресу з проханням дозволити буріння нафти в прибережних водах США. На його думку, цей крок дозволить знизити залежність Америки від імпорту нафти. Буріння і видобуток нафти у прибережних водах заборонені впродовж 27 років. За словами Дж. Буша, ці заходи „не відповідають вимогам сьогодення і контрпродуктивні". У США лунає усе більше голосів з вимогою ужити заходів для боротьби з високими цінами на нафту. Унаслідок цього ціни на бензину виросли і зараз досягають 4 дол. за ґалон (менше 4 літрів). Кандидат у президенти від республіканців сенатор Джон МакКейн підтримує ідею поновлення видобутку нафти в прибережних водах, у той час як сенатор Барак Обама, який боротиметься в листопаді за Білий Дім з Дж. МакКейном, виступає проти. Президент Дж. Буш, звертаючись до Сенату, заявив, що скасування заборони – питання невідкладне. 18 червня Дж. Буш також закликав дозволити буріння в арктичних зонах Аляски. *(„Кореспондент")*

Росія невдоволена нагадуванням про 2017 рік

МОСКВА. — Росія вчергове 23 червня проголосила бажання зберегти свої військові бази на території України. Москва невдоволена тим, що Київ нагадує про визначений договором 2017 рік як крайній термін базування в Україні російської Чорноморської фльоти. Заступник міністра закордонних справ Росії Григорій Карасін заявив, що нагадування України про 2017 рік, як він висловився, зіпсувало атмосферу двосторонніх переговорів. Російський представник посилався на травневий указ Президента Віктора Ющенка, який доручив урядові підготувати документи, що офіційно визначили б виведення російських баз, як це передбачено міждержавним договором 1997 року. Г. Карасін не виключив, що після 2017 року Чорноморська фльота залишиться в Криму. „У наших двосторонніх стосунках, незважаючи ні на що, залишаються можливості для більш оптимістичних очікувань", – сказав він. Водночас дипломат припустив, що Росія може запропонувати платити вищу орендну плату за перебування фльоти. *(Бі-Бі-Сі)*

Папу Бенедикта XVI запросили у Мінськ

МІНСЬК, Білорусь. — Олександер Лукашенко запросив Папу Бенедикта XVI відвідати Білорусь з візитою в зручний для нього час. Президент Білорусі передав запрошення Папі через другу за ієрархією особу у Ватикані – державного секретаря Святого престолу Торчизіо Бертоне, який перебував з державною візитою 20 червня у Мінську. Крім цього, президент О. Лукашенко та кардинал Т. Бертоне домовилися підготувати та підписати Договір про співробітництво Білорусі та Католицької Церкви – так званий конкордат. Білоруські католики, які складають 15 відс. населення країни, понад 10 років молилися про приїзд Папи до них, але офіційний Мінськ не прислуховувався до їх звернень – з огляду на позицію Москви. Ставлення Російської Православної Церкви та Кремля до нового Папи Бенедикта XVI краще, ніж до його попередника Івана Павла II, тому не виключено, що білоруський президент запросив Папу з дозволу Москви, – переконаний діяч польської національної меншини Білорусі Тадеуш Ґавін. „На мій погляд, ця візита Папи відбудеться, бо в цьому зацікавлена влада Білорусі. І зокрема президент О. Лукашенко, який хоче змінити свій образ провідника, з яким ніхто не зустрічається". Сам президент О. Лукашенко дав зрозуміти, що був би не проти, якщо б контакти з Ватиканом покращили загальні взаємини Білорусі та Заходу. *(Бі-Бі-Сі)*

Росію визнали головним аґресором реґіону

ВАШІНҐТОН. — Росія стала провідною антидемократичною силою в своєму реґіоні, сказано у доповіді правозахисної організації „Фрідом Гавз", оприлюдненій 23 червня. „Протягом останнього часу ми спостерігаємо, як зростання ціни на нафту явно корелює з різко деґрадуючими демократичними процесами, особливо в Росії, Казахстані та Азербайджані, - заявив директор з досліджень організації Крістофер Вокер. — Ці три колишні республіки СРСР вважають основою свого розвитку енерґетичні ресурси, і протягом останнього десятиріччя у них помічені „паралельне і разюче згортання відкритости та незалежности інститутів". Станом на минулий рік у Росії стало зрозуміло, що ера Володимира Путіна породила нову еліту, яка взяла владу до своїх рук, відзначає „Фрідом Гавз". Втілюючи „авторитарний капіталізм", „залізний трикутник" державої влади, керівників промислової сфери та спецслужб було згорнуто електоральні процеси, а також посилено контролю над політичними опонентами та засобами масової інформації, сказано у доповіді. Зростання авторитаризму також визначає і зовнішню політику, обумовлюючи „більш аґресивну та часто войовничу поведінку Росії щодо своїх сусідів", – вважають правозахисники. *(Майдан)*

Люксембурґ визнаний найбагатшою країною ЕС

ЛЮКСЕМБУРҐ. Люксембурґ – найбагатша країна Европейського союзу (ЕС), йдеться в щорічному дослідженні, оприлюдненому в понеділок, 23 червня, статистичним бюро Евростат. Статистики склали оцінювання країн, виходячи з співвідношення валового внутрішнього продукту (ВВП) на душу населення й купівельної спроможности. У Люксембурґу цей показник дорівнює, за підсумками 2007 року, 276 пунктам, що майже втричі більше, ніж у середньому по країнах ЕС. Упорядники оцінювання пояснюють, що Люксембурґ посів перше місце завдяки працівникам з інших країн. Численні робітники-нерезиденти впливають на валовий внутрішній продукт Люксембурґу, але не враховуються при підрахунку ВВП на душу населення. Другою найбагатшою країною Евросоюзу, за даними Евростату, є Ірляндія, яка набрала 146 пунктів. До п'ятірки провідників також увійшли: Голяндія – 131 пункт, Австрія – 128 пунктів, ФРН – 113 пунктів. Найбіднішими в Евросоюзі є Болгарія – 38 пунктів та Румунія – 41 пункт. У середньому по 27 країнам-членам ЕС показник співвідношення ВВП на душу населення й купівельної спроможности становив 101 пункт. Латвійські домашні господарства – треті найбідніші в країнах Евросоюзу. Литва й Естонія в загальному оцінюванні ЕС перебувають на четвертому та п'ятому місцях. *(„Кореспондент")*

Росія та Білорусь підтвердили наміри щодо союзу

БРЕСТ, Білорусь. — З Білорусі 22 червня повідомили, що російський президент Дмитрій Мєдвєдєв та його білоруський колеґа Олександер Лукашенко підтвердили наміри щодо створення спільної союзної держави. Д. Мєдвєдєв здійснив свою першу візиту до Білорусі після свого обрання президентом Росії. Також під час зустрічі у Бресті, на кордоні з Польщею, обидва президенти пообіцяли розвивати торгову та економічну співпрацю за принципами ринкової економіки. Проєкт спільної союзної держави Росії та Білорусі зародився ще в 1996 році та передбачав верховну державну раду, раду міністрів, а також спільний парлямент та судову систему, проте велика частина тих плянів не знайшла свого втілення. Також у 2001 році невдалою виявилася спроба створення митного союзу та досі відкладається запровадження єдиної грошової одиниці. *(Бі-Бі-Сі)*

Суперник Р. Муґабе на виборах знімає свою кандидатуру

ГАРАРЕ, Зімбабве. — Провідна опозиційна партія Зімбабве „Рух за демократичні зміни" повідомила 22 червня про вихід з виборчих перегонів її провідника Морґана Цванґірая. М. Цванґірай є єдиним суперником чинного президента Роберта Муґабе на тих виборах. У разі припинення ним кампанії Р. Муґабе залишиться в президентському кріслі, яке він обіймає останні 28 років. Конференція „Руху за демократичні зміни" Зімбабве ухвалила своє рішення по тому, як щонайменше 70 прихильників партії було вбито під час виборчої кампанії. Р. Муґабе, у свою чергу, звинувачує в актах насильства саму опозицію. Того ж дня опозиція мала провести віче на стадіоні у столиці Зімбабве, яке мало б підбити підсумок кампанії М. Цванґірая. Проте прихильники Р. Муґабе оточили стадіон та побили активістів опозиції. „Рух за демократичні зміни" стверджує, що їхній провідник М. Цванґірай виграв президентські вибори ще в першій турі у березні. Уряд Зімбабве визнає, що М. Цванґірай здобув більше голосів, ніж Р. Муґабе, проте каже, що цього не досить для перемоги на виборах. Друга тура президентських виборів у Зімбабве мала відбутися 27 червня. Р. Муґабе не раз заявляв, що не допустить приходу до влади провідника опозиції. *(Бі-Бі-Сі)*

Обіцяють збільшити видобуток нафти

РІЯД, Савдійська Арабія. — Савдійська Арабія обіцяє збільшити видобуток нафти на 200 тис.ч барелів щоденно, заявив король країни Абдала, виступаючи на надзвичайній економічній зустрічі 22 червня в Савдійській Арабії. Він наголосив, що зростання світових цін на паливо пов'язане, насамперед, з спекуляціями на ринках і податками. Савдійський монарх також повідомив, що виділяє 1 млрд. дол. для допомоги бідним країнам у сфері енерґетики. На економічній зустрічі думки розійшлися. Голова ОПЕК Чакіб Хеліл заявив, що нафти на світових ринках досить, і нема підстав для збільшення її видобутку. У форумі взяли участь представники 35 країн і 25 провідних світових нафтових компаній. *(Радіо „Свобода")*

Між Ізраїлем і „Гамасом" почало діяти перемир'я

ЄРУСАЛИМ. — На Близькому Сході 19 червня набуло чинности перемир'я між Ізраїлем та радикальним палестинським рухом „Гамас". Обидві сторони вже висловили сумніви, що угода про припинення вогню протримається довго. Оглядачі сподіваються, що перемир'я дасть новий імпульс мирному процесові на Близькому Сході. Наступного тижня в Берліні відбудеться міжнародна конференція з цього питання. *(„Німецька хвиля")*

Щедра допомога для палестинців

БЕРЛІН. — Делеґації з 41 країни з'їхалися 24 червня до німецької столиці для участи в конференції з проблем Близького Сходу. Головне питання зустрічі – надання допомоги палестинцям для зміцнення безпеки й розбудови державности. Учасники форуму погодилися виділити палестинцям на розбудову структур безпеки майбутньої палестинської держави понад 150 млн. евро. Міністер закордонних справ Німеччини Франк Вальтер Штайнмаєр сказав, що першочерговим завданням є розбудова поліції та державно-правових інституцій. Водночас канцлер Німеччини Анґела Меркель закликала міжнародну спільноту продовжити бойкотувати „Гамас", незважаючи на перемир'я, яке нещодавно почало діяти між Ізраїлем і радикальними ісламістами у Секторі Ґаза. Переговори з „Гамасом" на міжнародному рівні можливі тільки після того, як радикальний ісламістський рух визнає існування держави Ізраїль і припинить насильства. Відбулося також засідання міжнародних посередників, які розглянули стан мирного вреґулювання на Близькому Сході. *(„Німецька хвиля")*

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Хто застряг у совку?

У червні ряд інтернет-видань опублікував статтю політолога Валерії Новодворської „Хто застряг у совку?" , яка в Росії викликала зливу осудливих відгуків. В. Новодворська народилася у 1950 році в Білорусі. Вона – журналіст, дисидент, правозахисниця, засновник і голова партії „Демократичний союз". У 1969 році її арештували вперше, у 1970-1972 роках утримували в репресивній психіятричній лікарні, за дисидентську діяльність переслідували у 1978, 1985 та 1986 роках. У вересні 1990 року їй було висунуте звинувачення в образі державного прапора СРСР. Була арештована, але звільнена після невдалого серпневого заколоту 1991 року. Пізніше виступала з критикою політики Росії в Чечні. У 1994, 1995, 1996 роках звинувачувалася за критичні висловлювання в пресі на адресу уряду Росії.

Вміщуємо статтю В. Новодворської у перекладі українською мовою.

Колишні сателіти, представники колись пригнічених колоній-республік, щасливі, горді й вільні (до того ж, успішні – навіть наші домашні, саморобні імперіялісти перестали виступати про те, що без нашої важкої промисловости і без нашого підбитого у бійці невсипущого ока пропадуть країни Балтії), ввічливо задають запитання. Вони задають їх колишнім колонізаторам з метрополії, які давно відстали і ковтають пришляхову куряву. Вони щиро не можуть збагнути, чому Росія так тримається за радянську символіку: за статуї ватажків усіх видів – від опудала у мавзолеї до сталініх і дзержинських, за радянський гимн, за Дев'яте травня, за радянські ордени, за пам'ять про СРСР.

Збагнути й справді нелегко: адже Росія за 70 років теж спочивала на цвяхах і в гноївці, а не на ложах з троянд. Не тільки українців заморили голодом, не тільки чеченців, естонців чи кримських татар вантажили у телячі вагони і відсилали на край світу. До ҐУЛаґу пішли і російські селяни, і російська інтеліґенція. Скрізь: в бутівських ямах, у велетенській лефортовській м'ясорубці, яке перемелювала тіла страчених, у вічній мерзлоті Колими, на дні Біломорсько-Балтійського каналу, на Соловках, де затоплювали барки з російськими офіцерами, скрізь росіяни мали свою частку, і немалу. Якщо полічити, то кісточки російські у цих вічних могилах в меншині не будуть.

То чому ж нам не боляче? Чому ми не вимагаємо з тіней минулого старі борги? Чому ми не зненавиділи своє минуле, не відштовхнули його геть, не вирвали з м'ясом, як це зробили українці, грузини, литовці, естонці, латвійці? Адже у нас була своя Біла армія, своя історія. Чому ми не шукаємо у ній опори? Україна пригадала Бандеру і Шухевича, а ми могли б пригадати Корнілова. Колчака, Канеґісера, Михайла і Олександра Тверських...

Звісно, нам не пощастило з традиціями. Ординської традиції не було ні в Україні, ні у балтійських народів. Саме вони і не були метрополіями в „імперії зла", і імперських комплексів не надбали. Візантійської традиції у малих, компактних, без колоній країн чи територій теж бути не могло. „Третій Рим стоїть, четвертому не бути", – це ж про Москву сказано, а не про Київ, не про Ригу, не про Таллін. Не може ж бути так, що в Росії вижили тільки нащадки чекістів, що в'язні ҐУЛаґу і нащадків не залишили.

Громадян Росії ламає почуття розгублености. Вони повірили у міти про свою велич, бідні злиденні „совки". Хто не повірив, той за СРСР сьогодні не плаче. СРСР був мурашником, і робочі мурашки нічого не мали і нічого для себе не просили, купаючись в імперській зверхности велетенської держави, яка вселяла усім довколишнім народам ненависть і страх.

У 1991 році наші шляхи розійшлися. Узбекистан, Таджикистан і Туркменія відійшли у середньовіччя, Киргизія і Казахстан побудували ефективну автократію з елементами абсолютизму. Інші полізли на европейські вершини, зриваючись, захлинаючись, під гуркіт каменеспадів і лавин.

Країни Балтії вже на горі. Україна хоробро піднімається. Білорусь зірвалася у безодню. Грузія, стиснувши зуби, лізе догори, хоча Росія тягне її униз. Молдова потрапила під обвал зі своїми комуністами, але бореться. А ми залишилися на місці... „На совку"... Нас на лопату – і в піч. Самі сіли.

Україна від 1991 року жила без ядерної зброї, без надміру нафти і газу, без чекістів, скромно, заробляючи собі на харчі. Жила без імперської пихи, знімаючись увись на незборній силі ненависти до радянської влади і комунізму (у них Комуністична партія має в Раді ледве пять відсотків, а то й менше). Жила, пригадавши запорожців, Київську Русь, гетьмана Мазепу, ОУН, УПА, боротьбу з НКВД до 1956 року, майже повністю засланих у табори западенців. Справжня столиця, ідейна столиця України – цілком антирадянський Львів. Вони випливуть, тому що пливуть.

А ми, виглядає, потонемо. Ми вмерзли у крижану брилу радянської історії, в цю вічну, слизьку мерзлоту як мамути. І якщо ми не хочемо, щоб нас розкопували потім палеонтологи та археологи, ми повинні кинути самі собі рятівне коло російської історії, антирадянства і антикомунізму.

У статті В. Новодворської є кілька згадок, які потребують пояснення. Совками називали людей з СРСР, безнадійно отруєних комуністичною ідеологією. Слово походить від російської назви „совєтскіє люди" – „совки". Бутівські ями – це згадка про військовий полігон НКВД на півдні Москви, де, як у Биківні під Києвом, були закопані десятки тисяч страчених жертв червоного терору. Мясорубка у тюрмі НКВД Лефортово, в Москві, перемелювала тіла страчених, які потім вивозили як добрива на поля. У 1920 році полонених офіцерів Білої армії затоплювали в Білому морі. Леонід Канеґісер застрелив в Петрограді організатора червоного терору Мойсея Урицького.

НА ТЕМИ ДНЯ

Сильний вплив Росії в Україні лякає НАТО

Василь Зілгалов
(Радіо „Свобода")

ПРАГА, Чехія. — Чимало газет висвітлювали візиту делеґації НАТО на чолі з Генеральним секретарем Япом де Гооп Схефером до Києва та намагання чільників альянсу зрозуміти, наскільки велика загроза російської реакції на вступ України до НАТО.

Низка видань також розмірковує над причинами невдоволення пересічних громадян багатьох країн ЕС політикою Брюселю щодо реґламентації процесу розвитку спільноти, йдеться про неґативне ставлення виборців до надмірної бюрократизації европейських установ та намагання ділити країни-члени ЕС на різні категорії.

Впливова газета „Інтернешенел Гералд Трібюн" вважає, що перевірка Альянсом ступеня готовности України до отримання у грудні на зустрічі в Брюселі Пляну дій щодо членства не вселяє великого оптимізму. Про це свідчить, як інформує ця газета, поїздка делеґації на чолі з Генеральним секретарем НАТО українськими теренами, як західними, так і східніми. „Інтернешенел Гералд Трібюн" також звертає увагу на недостатню увагу Києва до просвітницької праці серед населення щодо роз'яснення справжньої суті НАТО.

Це видання подає, на противагу, приклади великих фінансових витрат Росії в Україні саме на антинатовські виступи місцевого населення. Як не крути, зазначає „Інтернешенел Гералд Трібюн", але всюди в Україні відчувається неґативна для НАТО присутність росіян.

Чого варте лише те, що близько 60 відс. українського населення не бажає, щоб місцева влада псувала стосунки з Москвою.

Це впливове видання вважає, що позиція Росії дуже сильно розхолоджує натовські симпатії до України серед таких великих европейських потуг, як Німеччина та Франція. „Інтернешенел Гералд Трібюн" підсумовує, що дуже вже багато неґативу накопичується напередодні грудневої зустрічі НАТО в Брюселі, де вирішуватиметься „натовська доля" України.

А тим часом польське видання „Салон-24" закликає польську владу зробити все можливе, щоб сприяти порятункові України та Грузії від російського імперського тиску в рамках західньої системи безпеки, бо, на думку цього часопису, лише тоді вдасться завадити Москві відновити свою імперську міць та загрожувати безпосередньо Польщі та іншим европейським сусідам.

Московське ж урядове видання „Російська газета" відкрито глузує з приводу намагань Генсека НАТО і його „26 брюссельських комісарів" якось позитивно налаштувати громадську думку України щодо Альянсу.

Ця газета зауважує, що „до грудня Києву необхідно переконати Брюсель у прагненні до Альянсу не лише столиці і західньої частини України, але й Донецька, Одеси, Луганська, Симферополя. Сьогодні це виглядає неможливим", – робить висновок „Російська газета".

Впливова німецька газета

(Закінчення на стор. 19)

Разом з закордонними грузинами

Зліва: Іра Легун, Ліза Сонна, Мамука Церетелі, Іванка Заяць, проф. Степан Джонсон.

НЮ-ЙОРК. – 10 травня на запрошення Грузинської асоціяції разом з Грузинським науковим центром Ґаріман-інституту, у Колюмбійському університеті Іванка Заяць – голова відділу Українського Конґресового Комітету Америки (УККА) в Ню-Йорку, Ліза Сонна – заступник директора головного бюра відділу та Ірина Легун – скарбник відділу взяли участь у святкуванні 90-ліття Незалежности Грузії.

Мамука Церетелі – президент Грузинської асоціяції вітав всіх виступаючих та присутніх. Після церемонії і після традиційного грузинського вина відбувся виступ танцювальних та вокальних груп Грузії.

Представники відділу УККА мали нагоду досягнути згоди щодо співпраці та сприяння вступові України та Грузії до НАТО.

У відповідь представники Грузинської асоціяції Ніко Чхеїдзе, Георгій Шенгелая, Шалва Сарухашвілі та Маміка Ангуладзе взяли участь у акції „Незгасима свічка" 27 травня у Ню Йорку („Свобода", ч. 22).

Об'єднаний комітет Українсько-американських організацій Ню-Йорку

Україна починає позбуватися ідолів

Ректор Українського Католицького університету о. Борис Ґудзяк, відповідаючи 23 травня на запитання, як він ставиться до можливого усунення зі Львова пам'ятників тоталітарного періоду, зазначив: „Є пам'ятники, які фактично топчуть гідність не тільки кожного українця, але й кожної людини. Я вважаю моральним парадоксом, що на землі, на якій комунізм і його терористична ідеологія знищили мільйони людей, ще є пам'ятники Ленінові". У „Свободі" (ч. 24) була вміщена вістка про те, що в 21 населеному пункті Житомирської області демонтовано пам'ятники Ленінові, але 93 таких споруди ще височать в містах і селах Житомирщини. Зазначалося, що є понад 300 пам'ятних знаків більшовицького періоду в Хмельницькій області, близько 100 – в Черкаській. Багато їх в цілому по Україні.

Міністер культури й туризму України Василь Вовкун на засіданні Координаційної ради з підготування заходів у зв'язку з 75-ою річницею Голодомору 1932-1933 років запропонував звезти всі пам'ятники, присвячені тоталітарному режимові, до Чорнобильської зони, де виділити територію під музей.

Проблема пам'ятників загострилася останнім часом, що є позитивною ознакою пробудження державницького і національного самоусвідомлення громадян молодої держави.

Комуністичні ідеологи недалекого минулого добре розумілися на потягові людської душі до поклоніння Богові. Але самі вони оголосили війну Богові і Церкві, навіть пообіцяли, що впродовж „п'ятирічки атеїзму", від 1937 до 1942 року, в СРСР не залишиться жодної церкви. Натомість вони почали творити своїх божків. Першим з них став Ленін, „вічно живий" труп якого виставили в столиці для масового поклоніння. Решта божків поставала в містах і селах в численних пам'ятниках і назвах. Молоді подружжя були змушувані класти квіти до підніжжя цих пам'ятників. Портретами „вождів" замінили в хатах ікони. Нові покоління виростали з усвідомленням того, що саме ці „вожді" стали рятівниками народу від небезпечного капіталізму, саме під їх проводом СРСР був врятований від фашистів, які насправді були націонал-соціялістами, тобто близькими за ідеологією до комуно-соціялістів.

Але від розпаду СРСР минуло 17 років, і за цей час виросло нове покоління, яке на чуло щоденного славослів'я на честь комуністичних божеств, дізналося правду про їхні криваві злочини, стало свідком повернення Церкви. І тепер ми бачимо новий етап в житті України – почалося усунення ідеологічних ідолів.

Процес цей нелегкий. Його гальмують передовсім комуністи, але й старі звички стають на заваді. Важко людям уявити собі міські площі без кам'яного Леніна. А про те, що раніше на цих площах стояли красені-собори, люди не знають.

Також і недруги України не забарилися: почали ставити пам'ятники, яких не ставив навіть царський уряд. І не стільки пам'ятники їм потрібні, як галас довкола них. Навіть Президент України Віктор Ющенко був змушений просити не відкривати в Одесі пам'ятників російським царям. 22 вересня він приїде до міста на відкриття відреставрованого Оперного театру, то з цього приводу звернувся до одеської громади: „Давайте шанувати свою історію, давайте пам'ятати, що ми – українці". Його підтримують прогресивні партії, „Просвіта", Асоціяція козацьких товариств „Січ".

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЧЕРВЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Народження першого гелікоптера

Колишній посадник Нью-Йорку Рудольф Джуляні (зліва) і боксер Віталій Кличко на відкритті пам'ятника Ігореві Сікорському 14 травня в Києві.
Фото: УНІАН

Наприкінці червня 1909 року киянин Ігор Сікорський закінчив будувати свій перший гелікоптер. Перший не тільки для нього, а й для Росії (Україна була частиною імперії), також один з перших у світі. Мрія про гелікоптер привела І. Сікорського до Парижу, де можна було придбати авіяційний двигун. Батько – професор-медик Київського університету, спершу не підтримував захоплення сина авіяцією, але збагнув, що мусить змиритися з цим. Гроші на двигун дала сестра Ольга. У Парижі І. Сікорський купив 25-сильний мотор „Анзані". Одночасно з ним придбав такий же двигун Луї Блеріо для лету в липні 1909 року через Ля-Манш.

Коли мотор привезли до Києва, 1 травня 1909 року, в батьковому саду, І. Сікорський почав будувати свій гелікоптер. Йому допомагали син хатньої робітниці Михайло Климиксев і міський тесля. На той час не було ще праць з аеродинаміки – теорій лету і літака, тому І. Сікорському довелося йти шляхом проб і помилок, на яких він вчився. Наполегливий 20-річний авіобудівник провів багато натурних випробувань, але гелікоптер не слухався управління, виявляв несподівані вібрації, а головне – потужність двигуна була недостатньою.

І. Сікорський зрозумів, що часи гелікоптерів ще не настали, і звернувся до будівництва літаків. Але газета „Кієвская мисль" і журнал „Всемірное техническою обозрение" відзначили його пошук. І цей пошук приніс І. Сікорському славу першовідкривача в цій галузі.

У 1908-1912 роках він побудував у Києві шість літаків, після чого став головним конструктором авіяційного будівництва Росії і створив цілу серію нових типів літаків, серед яких – літак-гігант „Ілля Муромець".

До гелікоптерів І. Сікорський повернувся у США, де опинився після більшовицького перевороту в Росії. З 1943 року його фірма стала провідним виробником вертолітної техніки. Але спершу в Америці були літаки І. Сікорського різних типів. Наприкінці 1920-их років його фірма увійшла до складу могутньої авіяційної корпорації „Юнайтед ейркрафт енд транспорт корпорейшн", але потім знову стала самостійною. Літаючий човен І. Сікорського S-42 встановив 10 світових рекордів і став першим у світі міжконтинентальним пасажирським лайнером, який виконував регулярні лети через Атлантичний і Тихий океани. З гелікоптерів І. Сікорського почалося серійне вертолетобудування не лише в США, а й у Великобританії та Франції.

Л. Хм.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Собор св. Софії під загрозою

Мешканці багатоквартирних будинків по вул. Стрілецькій (Товариство співвласників „Софія") та сусідніх вулицях (далі – Територіальна громада) висловили протест проти спорудження будинку службового призначення з підземним гаражем у Шевченківському районі Києва. Тут вже розпочато підготовчі бурові роботи.

Будівлю має поставити Генеральна дирекція Київської міської ради з обслуговування чужоземних представництв.

Територіальна громада вважає за необхідне наголосити, що заплановане будівництво є не лише справою її інтересів, але має загальнодержавне значення, адже йдеться про забудову в безпосередній близькості до Софійського собору – культурної пам'ятки світового значення, внесеної до реєстру світової культурної спадщини ЮНЕСКО. Запланована проєктом висота 10-поверхового будинку є грубим порушенням будівельних норм, які передбачають дотримання „блакитної лінії" в 22 метри, встановленої для будівництва поблизу історичних пам'яток світового значення.

Територіальна громада висловлює занепокоєння плянами будівництва, яке загрожує руйнуванням історичного ансамблю Києва.

Проєкт висотного будинку біля собору св. Софії.

Сергій Білокінь,
Київ

Акцію організував відділ УККА

Нюйоркський Відділ УККА звертається зі словами вдячности за постійне інформування нашої громади про події і заходи, що відбуваються в українській спільноті Ню-Йорку або поза його межами. Прочитавши статтю „Смолоскип пам'яті „Незгасима свічка" – в Ню-Йорку" („Свобода", 30 травня), дякуємо за донесення до широкого кола читачів газети відомостей про таку важливу і маштабну подію, яка відбулася 27 травня.

Але попри це, просимо внести корективи до даної статті, де не згадано про організаторів цієї події, без яких вона не могла б відбутися. Всю організаційну роботу з проведення естафети „Незгасима свічка", присвяченої пам'яті жертв Голодомору, а також Пам'ятний похід проти геноциду взяв на себе Нюйорський відділ УККА, який рік назад відновив свою діяльність і активно працює, задовольняючи потреби української громади. Наша адреса: 203 Second Ave., New York, NY 10003. Електронна пошта: uccany@ucca.org

Іванка Заяць,
голова
Наталя Лопатська,
секретар
Тамара Олексій,
організаційний референт
Ню-Йорк

На Союзівці відбудеться з'їзд ветеранів

Оглядаючи старі світлини з вишколу у Форт-Диксі весною 1953 року, я збагнув, що не бачив деяких своїх товаришів з війська уже десятки років. Подумав, що ми повинні організувати крайовий з'їзд усіх українських американських ветеранів, щоб відновити старі знайомства. Моя думка знайшла підтримку в організації Українських Американських Ветеранів (УАВ), і я став організатором цього з'їзду.

З'їзд відкритий для всіх ветеранів, які служили у Збройних силах США і Прибережній сторожі, незалежно від того, чи вони належать до ветеранських організацій, чи ні. Я вже домовився, що цей з'їзд відбудеться на Союзівці 29-31 травня 2009 року від п'ятниці до неділі, себто після Дня пам'яті.

Крім ветеранів, ми будемо радо вітати військовослужбовців чинної активної служби, кадетів академій, резервістів та вояків Національної гвардії, моряків Торговельної фльоти часу Другої світової війни, членів Служби громадського здоров'я і їх родин, їхніх гостей, як теж українських ветеранів Збройних сил Канади.

Формальна частина програми буде мінімальною, щоб дати учасникам вільний час на товариські зустрічі, розмови, спогади.

Відносно фінансової сторони побуту, то кожний учасник повинен замовити собі кімнату на Союзівці чи у готелі за власним вибором і заплатити за неї. Додатково буде реєстраційна оплата для ветеранів, щоб покрити кошти, пов'язані з з'їздом, зокрема оголошення у пресі, програмки та ін. Якщо залишаться деякі гроші з реєстрації після покриття різних видатків, то вони будуть передані на добродійну чи суспільну ціль.

31 травня був організований Комітет з'їзду ветеранів-2009. Членами комітету стали Вірослав Снігурович – голова, Матвій Козяк – фінансовий референт, Карло Р. Гарві і Степан Костецький. Почесні співголови з'їзду – Анна Кравчук, Крайовий командир УАВ, і Стефан Качарай, президент Українського Народного Союзу.

Про реєстрацію просимо повідомити про це одного з членів комітету. Просимо також висловити ваші думки з цього приводу у пресі, зателефонувати до одного з членів комітету, обговорити їх з своїми приятелями-ветеранами. Особливе прохання до колишніх членів військової поліції MP – привезіть нарукавні пов'язки MP, якщо маєте. Це додасть нашому з'їздові військового забарвлення і нагадає про часи перебування у війську.

Подаю телефони і електронні адреси членів комітету: К. Р. Гарві – (203) 389-6076, carlrharvey@att.net; С. Костецький – (580) 245-1890, skostecki108@comcast.net; М. Козяк – (610) 867-4052, koziakuav@aol.com; В. Снігурович – (860) 529-8429, el-angel 1@cox.net.

Листи можна писати на адресу: 2009 Veterans Reunion, c/o Ukrainian Selfreliance New England Federal Credit Union, 21 Silas Dean Highway, Wethersfield, CT 06109-1238.

Вірослав Снігурович,
Ракі Гил, Конектикат

Не забули Івана Керницького

Я пишу з села Водники, Львівська обл., де до свого від'їзду в еміґрацію проживав мій рідний брат Іван Керницький. Він багато років публікував свої гуморески в газеті „Свобода", де і заробляв на хліб насущний. В цьому році минає 95 років від дня його народження, а в наступному році мине 25 років, як його не стало.

Марія Тарнавська з Філядельфії висилала до нас багато спогадів з газети „Свобода". Щиро вдячний всім авторам за спогади про брата, особливо Іванні Савицькій за спогад „Івасеві в далеку дорогу". Теперішня назва села – не Водники, а Відники.

Богдан Керницький,
с. Відники, Львівська обл.

Співак Пол Макартні в Києві

Пол Макартні в Києві.

15 червня міжнародні телевізійні новини показали уривок з перебування в Києві співака Пола Макартні, зокрема його концерт на Майдані Незалежности. На сцені він був з синьо-жовтим прапором.

Коментатор пояснив, що співак з відомого квартету „Бітлз" виступав за спонзорування Фонду Віктора Пінчука і зауважив, що однією з пісень П. Макартні була „Дівчата з СРСР", яка є анахронізмом. Коментатор зауважив, що Україна вже є самостійною, а СРСР не існує. Але це зауваження не мало значення для слухачів, серед яких переважала молодь, якої не було на світі, коли вперше прозвучала ця пісня.

Божена Ольшанівська,
Нюарк, Ню-Джерзі

Виступ Пола Макартні на Майдані Незалежности та пряму трансляцію в семи містах України побачила рекордна в історії України кількість глядачів – 14 млн. осіб. Глядачі України стали активними учасниками всеукраїнського маратону, присвяченого концерту й акції „Час бути разом". П. Макартні на концерті привітав „усі міста України, які сьогодні з нами".

Президент України Віктор Ющенко разом з дружиною Катериною Ющенко зустрілися із П. Макартні. В. Ющенко подякував йому за візиту до України та концерт, який став подією в світі музики. Також йшлося про вплив „The Beatles" на розвиток сучасної музики та виховання молодого покоління в дусі гуманізму, патріотизму та свободи. П. Макартні отримав подарунок від президентського подружжя – фотоальбом про Україну та вишиванку.

Україна – в музеї, на картах середньовіччя

НЮ-ЙОРК.– Український музей в Ню-Йорку зберігає й охороняє історичні документи, предмети побутової культури і мистецтва, пов'язані з минулим України. Музей складається з окремих збірок відомих колекціонерів і цінувальників української культури на чужині. Одні дарували мистецьку збірку, інші – колекцію вишивок, килимів тощо. Гиларі Гопкінс подарувала Музеєві унікальну колекцію карт, яку зібрала її мама Марія Галун-Блох.

М. Галун-Блох, американська письменниця дитячої літератури, член УВАН у США, народилася 1910 року у с. Комарне на Львівщині. Її батьки еміґрували до США значно раніше. Та їхня любов до рідної землі була настільки глибокою, що перед народженням своєї майбутньої дитини вони повернулися в Галичину й до 1914 року жили у Комарному, щоб їхня донька засвоїла українську мову й відчула красу батьківщини її предків. Колекціонування старовинних карт було для М. Галун-Блох, як зазначає її дочка, „одним з виявів постійного пошуку відомостей про країну, в якій вона народилася".

19 квітня цього року в Українському музеї відкрилася виставка „Картографування України. Европейська картографія та карти ранньомодерної України, 1550-1799", в основу якої лягла власне колекція М. Галун-Блох (28 одиниць), доповнена мапами від Ольги Дмитрів, а також з приватних колекцій Адріяна й Адріянни Гевриків, Олекси і Мішель Гевриків, Романа Р. Геврика, Тита й Софії Гевриків, Ольги й Тараса Гунчаків, Тараса Певного.

Експозиція розпочинається гаслом з вступу до каталогу куратора виставки д-ра Богдана Кордана, професор Коледжу св. Томаса Мора (Саскачеванський університет): „Відкриття – це схильність іти вперед у невідоме та відкривати те, що попереду. Ця подорож духу, тіла й розуму, його емоційні й фізичні вимоги скріплені тільки інтелектуальною ретельністю, щоб відстояти відкритий погляд на світ".

Усього на виставці експонується 42 карти періоду 1550-1799 років. Такі карти виконувалися на замовлення польських, литовських, московських владомужців у найкращих картографічних фірмах Франції, Італії, Голяндії, Німеччини. Проф. Б. Кордан до кожного картографічного твору, експонованого на виставці, подає докладний науково-історичний опис, аналізу стану і завдань картографії відповідного періоду, відомості про його виконавців. Привертають увагу описи відомих карт Йоана Блава, Ніколаса Сансона д'Абевіля, Матью Суттера, Мовзеса Піта та інших. На окрему увагу заслуговують карти, які означають певну територію назвою „Україна".

Вперше матеріяли з історії картографії України підготував бібліотекар Київського університету св. Володимира Веніямін Кордт (1860-1934), але видав свою працю уже в радянські часи. Мусимо також пам'ятати, що Володимир Кубійович вперше охопив усі українські етнічні землі в „Атласі України й сумежних країв" (1937). Варто зазначити, що важливу ролю у розвитку картографії України відіграв Український науково-дослідний інститут географії та картографії у Харкові, який заснував і очолив Степан Рудницький, визначний географ, учень Михайла Грушевського, родом з Перемишля. У 1934 році С. Рудницького заарештували, а через два роки закрили Інститут, і в такому академічно-самостійному маштабі він уже ніколи не відновився.

Проф. Франко Сисин також написав вступ до каталогу, у якому описав історичну ситуацію періоду Козаччини (XVI-XVIII ст.) для глибшого розуміння й осмислення концепції виставки. Ілюстративне тло цієї доби, до якої належить більшість експонованих карт, створює особливу атмосферу виставки.

Саме таке завдання ставила перед собою Христина Певна, завідуюча музейним архівом, добираючи експонатуру, яка висвітлює добу Козаччини й експонується в окремій залі. Задум Х. Певної сприяє осмисленню силу духу і державницької мудрости наших предків, які в короткий історичний період спромоглися збудувати Козацьку державу з високою культурою, глибокою наукою, визначними зразками архітектури і мистецтва.

Добір матеріялу ілюструє устрій

Портрети гетьманів Богдана Хмельницького, Юрія Хмельницького, Кирила Розумовського.

Козацько-Гетьманської держави (1648-1750 років), її історію, релігію й науку. Загальновідомо, що гетьман Богдан Хмельницький дбав про притягнення на державну службу освічених людей. Незадовго до його смерти прийшов у козацьку Україну Юрій Немирич, представник одного з найбільш освічених магнатських родів, який учився в Лейдені, Оксфорді, Парижі й Ґенуї, був особисто знайомий з такими світочами тодішньої Европи, як Ґюґо Ґроцій і Ґассенді, й сам написав кілька філософічних і теологічних розвідок.

Значна увага приділена гетьманові Іванові Мазепі, з яким пов'язана стабілізація життя на Лівобережній Україні та ріст освітньо-культурного рівня власне старшини, що зрештою позначилося на культурному рівневі усього українського народу.

Про рівень культури серед українського населення у той період свідчить велика кількість народних шкіл, у яких зазвичай починалася освіта синів пересічної старшинської родини, більшість з яких дальшу освіту одержувала в Київській академії. Як відомо, академія перебувала під особливою опікою гетьмана Мазепи, і на початку XVIII ст. вона стала осередком освіти для усього східнього слов'янства.

Після здобуття освіти культурні інтереси тодішньої української інтеліґенції не переривалися, про що свідчать відомості про закладення ними домашніх бібліотек та інтенсивне листування з відомими людьми Західньої Европи. Х. Певна використала багатий фотодокументальний матеріял, ілюструючи культурний рівень української старшини. Зокрема побут козацької старшини відтворено в репродукціях малюнків Тимофія Калинського. У розділі „Релігійне мистецтво" репродуковано ікони з фондів Національного художнього музею України.

На виставці експонуються збережені зразки з Музею пам'яті Патріярха Мстислава (Савнт Бавнд-Брук, Ню-Джерзі) та Козацького музею Освітньо-допомогового товариства „Нова Кубань" (Буейна, Ню-Джерзі). Відомо, що найважливішою ознакою влади в козацькому війську була булава з Музею пам'яті Патріярха Мстислава. Це символ найвищої посади в козацькому війську.

Експозицію виставки доповнюють ориґінальні портрети гетьманів Б. Хмельницького, Юрія Хмельницького, Кирила Розумовського пензля славетного Володимира Боровиковського з колекції Костянтина Мощенка (Музей пам'яті Патріярха Мстислава).

На відміну від католицької еліти, козацькі гетьмани й полковники не будували собі пишних гробниць. Пам'ятниками по них мали лишатися храми, у яких вірні щодня молитимуться „за зиждителя храму сього". Та найщедрішим меценатом церковного будівництва був гетьман І. Мазепа, витративши на це астрономічну суму, що перевершувала 10 річних бюджетів тодішньої Української держави. Його коштом зведено Військово-Микільський і Богоявленський собори у Києві, Всіхсвятську церкву Києво-Печерської Лаври, Троїцький собор у Чернігові, Вознесенський – у Переяславі, добудовано собори Мгарського і Полтавського монастирів та безліч інших храмів, більшість з яких репродуковано на виставці у фотознімках Олени і Тараса Певних, Марії та Олександра Івахненків, з фундаментальної книжки „Україна, Козацька держава" (Київ, 2000).

Рамки газетної статті дозволяють лише побіжно розкрити концепцію виставки „Картографування України. Европейська картографія та карти ранньомодерної України, 1550-1799".

На перший погляд, компактно організована, виставка всеохопна в пляні історико-проблематичному. Огляд її потребує певного настрою, її не можна пробігти, бо за кожним експонованим предметом чи фотознімкою криється окрема історія чи певна доля.

Організатори цієї виставки, добираючи експонатуру, мали перед собою складне завдання – зупинити нашу уяву в часі, замислитися над минулим, без якого не матимемо ні теперішнього, ні майбутнього.

Завершують експозиційну частину замовлені спеціяльно для виставки дві великі карти сучасної України (на одній написи – українською, на іншій – англійською мовами), які виготовили і подарували Музеєві С.М. Сидоренко, головний редактор Інституту передових технологій у Києві, та В. Гричаний, заступник головного редактора.

Огляд виставки завершу побажанням тим, хто ще не встиг її оглянути: не втрачайте рідкісної можливости оцінити подвижництво нашого музейництва на чужині. Виставка „Картографування України" переконує, що не лише в минулому в нашій громаді були люди, які розумілися на мистецтві, а й нині є такі, що несуть на собі відповідальність за збереження національних скарбів та мистецьких набутків світової цивілізації.

Український Музей у Нью-Йорку разом з щедрими меценатами приклали надзусилля у цій важливій справі, організувавши великої культурної і політичної значущости виставку „Картографування України. Европейська картографія та карти ранньомодерної України, 1550-1799".

І тому ще й ще раз хочеться вписати імена тих, які допомагали директорові Музею Марії Шуст, працівникам Х. Певній та координаторові виставки Гані

Козацьке сідло XVII-XVIII ст.

Кріль-Пизюр, членам Управи, очолюваної Ольгою Гнатейко, зреалізувати задум.

Це – Марія та Юліян Бачинські, які спонзорували видання каталогу, та спонзори експозиції – Ірина та Микола Андреадіси, д-р Аріядна і Марко Бахи, Марія Тершаковець і Роман Гавриляк, Микола Галів, Андрей Ганкевич, О. та Мирон Гнатейки, Лідія і Орест Ґлюти, Зоряна Гафтович і Микола Дармохвал, Ненсі і д-р Юрій Трухлі, Марія Соробей і Юрій Штогрин, Рома Шуган, Орест Шуль.

Тамара Скрипка

На виставці карт України.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Літня мистецька програма в Ґражді

ГАНТЕР, Ню-Йорк. – 12 липня відбудеться відкриття сезону в Центрі української культури концертом відомого фолкльорного ансамблю „Черес" під керівництвом Андрія Мілявського.

19 липня на доброчинному концерті виступить молодий скрипаль Назарій Пилатюк, лавреат цьогорічного міжнародного конкурсу ім. Миколи Лисенка в Києві. На цьому концерті Володимир Винницький та челістка Наталя Хома здійснять світову прем'єру нового твору композиторки Богданни Фроляк зі Львова, присвячену засновникові Центру Ігореві Соневицькому. Цей твір композиторка написала на замовлення новоствореного меморіяльного фонду І. Соневицького.

26 липня камерний ансамбль „Музика в Ґражді" в складі Н. Пилатюка (скрипка); Олександра Абаєва (скрипка); Бориса Дев'ятова (віоля); Н. Хоми (чельо) і В. Винницького виконає твори Йоганна Брамса та Роберта Шумана.

Іновацією цьогорічної програми буде театральний виступ актриси Галини Стефанової з Києва, яка зіграє монодрами „Стіна" за п'єсою Юрія Щербака про взаємини Тараса Шевченка з княжною Варварою Репніною, „Польові дослідження" за романом Оксани Забужко та „Палімпсести" за листами та віршами Василя Стуса. Вистави відбудуться 2, 3 і 9 серпня.

16 серпня відомий бас-баритон з Монреалю та мистецький керівник „Green Mountain Opera Festival" у Вермонті, Тарас Куліш співатиме твори Фінці, Габрієля Форе, Вольвфґанґа Моцарта, Миколи Лисенка та Богдана Веселовського.

Світової слави піяністка Валентина Лисиця 30 серпня закінчить сезон концертом з творів Й. Брамса, Р. Шумана, Людвиґа Бетховена та М. Лисенка.

Частиною літньої програми будуть курси народного мистецтва. Писати писанки та малювати кераміку навчатиме Софійка Зєлик від 28 липня до 1 серпня. Новий курс традиційного печива під зарядом Лариси Зєлик та Слави Стасюк відбудеться 28-31 липня. Любов Волинець навчатиме вишивання, а Анастазія Березовська – виготовлення ґерданів 4-8 серпня.

Популярна двотижнева програма співу народних пісень для дітей від 4 до 9 року життя під проводом досвідченої, довголітньої учительки Анни Бачинської буде між 28 липня і 8 серпня. Традиційний дитячий концерт відбудеться в п'ятницю, 8 серпня, о 7-ій год. вечора.

На всі курси треба зголоситися до 15 липня до С. Зєлик, тел.: (212) 533-6419 або (518) 989-6218. Додаткові інформації про цілу програму можна отримати телефоном (518) 989-6479 або в Інтернеті: www.GrazhdaMusicandArt.org.

Наталя Соневицька

Ґрадуанти вдячні Українській школі

ДІТРОЙТ, Мишиґен. – Українська католицька середня школа парафії Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії 1 червня відзначила 46-ий випуск учнів.

Свято розпочалося в церкві Непорочного Зачаття Літургією, яку відправили Архиєпископ Ричард-Стефан Семінак, о. Филип Сендрик, о. Даниїл Чайковський, о. Маврикій Попадюк. Вівтарними дружинниками були учні школи. Як завжди, чудово співав хор церкви під дириґентурою Павла Онищука.

Під час Богослужения з проповіддю до присутніх звернувся Владика Ричард-Стефан. Він наголосив, що фізичний зір є аналогією душевного зору, який можна зрозуміти і виробити через одержання освіти та виховання у католицькій школі.

Після Літургії відбулася урочиста церемонія ґрадуації, її за традицією розпочали кращі учні Анна Меденс і Марія Лаврин, які подякували всім учителям поіменно. „Ми горді і вдячні, що нам пощастило вчитися в Українській католицькій школі. Ми відчуваємо смуток від того, що залишаємо школу, але дивимось у майбутнє з надією, – сказали дівчата.

В наступній промові Даніела Шака підкреслила, що українська школа дала їй академічні знання, навчила українознавчих предметів та допомогла здобути спортові вміння.

Директор школи Олександра Лаврин і заступник Діянна Карпінська оголосили стипендії та нагороди, одержані випускниками. Вони наголосили, що ці студенти – найкращі, про що свідчать стипендії в сумі понад 1 млн. дол., якими університети та різні суспільні організації нагородили ґрадуантів кляси. Серед цих організацій були церкви Непорочного Зачаття та Св. Йосафата, українські кредитівки „Будучність" та „Самопоміч", похоронне бюро Бугая, Товариство українських інженерів, Об'єднання жінок Охорони чотирьох свобід України, Батьківський клюб середньої школи, Український Народний Союз, округа Дітройту.

Відбулося урочисте вручення дипломів. Їх отримали Вільям Бахман, Богдан Бойко, Мирослав Борисюк, Міхал Войчик, Шелбі Голмз, Нор Зора, Марта Зубар, Пилип Колар, Лариса Кунинська, Джоана Кушнєж, М. Лаврин, Тифані Лонґ, Ірина Матрифайло. А. Меденс, Айпріл Мозес, Меґан Моор, Микола Мурський, Джон Пірсон, Женевів Роґала, Амілія Сорока, Катя Стюарт, Ніколь Сьомка, Д. Шака, Кен Швінтон та Юрій Шерстило.

Адміністратор шкіл о. ігумен Д. Чайковський сердечно подякував учителям за їх труд та посвяту. Під звуки співу хору „Многая Літа" ґрадуанти виходили в широкий, цікавий, незнаний світ.

Христина Годів-Юзич

Свято в Українському американському культурному центрі Ню-Джерзі

На скрипці грає Андрій Гавриш.

Музичний супровід – Таїса Богданська.

Хор, вівтарні служки і о. Роман Мірчук після Служби Божої. Фото: Л. Хмельковський

ВИПАНІ, Ню-Джерзі. – В Українському американському культурному центрі Ню-Джерзі 22 червня відбулось храмове свято парафії св. Івана Хрестителя. Службу Божу відправив парох о. Роман Мірчук, після чого відбувся обід і мистецька частина. Парох подякував Ігореві та Ганні Телепкам, які приготували смачний обід.

На сцені виступили танцюристи трьох груп з ансамблю „Іскра", яким керує Андрій Цибик, на скрипці грав Андрій Гавриш під супровід на фортепіяні Таїси Богданської, співали гурти „Троянда" і „Мрія" (це був перший виступ цього жіночого ансамблю).

Була проведена льотерія, на якій ікону пензля Галини Титли виграв Тарас Сохан. Льотерія принесла парафії 2,000 дол.

Учасниками свята були 140 осіб.

Л. Хм.

Співає гурт „Мрія".

Танці у виконанні ансамблю „Іскра".

З України – на конкурс світу

КИЇВ. – 16 червня переможниця конкурсу „Міс Україна – Всесвіт-2008" 19-річна студентка Національної юридичної академії ім. Ярослава Мудрого Елеонора Масалаб вилетіла з летовища „Бориспіль" до В'єтнаму, де в липні представлятиме Україну на конкурсі „Міс Всесвіт-2008". Харків'янку визнано найвродливішою серед 15 фіналісток конкурсу, на який зголосилося 2,000 дівчат.

Фото: УНІАН

Випускний вечір шкіл українознавства метрополії Ню-Йорку

Представник УНСоюзу Оксана Станько (зліва) з ведучими вечора Валентиною Табакою і Галиною Семеняк.

Випускники шкіл за святковим столом.

Галина Семеняк

ВИПАНІ, Ню-Джерзі. – 7 червня назавжди запам'ятається випускникам українських шкіл Ерікові Ендерсенові, Софії Вовк, Володимирові Єфремову-Кендалові, Орестові Лапану, Матеєві Літеплові з школи українознавства об'єднання „Самопоміч" в Ню-Йорку, Андрієві Бундзякові, Романові Кукілеві, Денисові Мамрошу та Валентині Ясінській з школи українознавства при парафії св. Михаїла, Йонкерс, Ню-Йорк, Іванові Сівкові з школи українознавства і релігії при церкві св. Андрія в Савт Бавнд-Бруку, Ню-Джерзі, Орестові Бідникові, Олені Волковій, Євгенові Косачевичеві, Аріяні Лебедь з школи українознавства ім. Лесі Українки, в Моріс Кавнті, Ню-Джерзі, Михайлові Багринівському, Ірині Гавданович, Матеєві Головкові, Олександрові Іванову, Ользі Микулі, Наталі Семенович, Діяні Станчак та Петрові Тилявському з школи українознавства в Пасейку, Ню-Джерзі, бо цього дня для них у чудовому приміщенні Українського американського культурного центру Ню-Джерзі відбулося свято прощання з школою.

Урочиста церемонія розпочалася молитвою та благословенням о. Романа Мірчука, виступ якого заохотив випускників замислитися над цінностями людського життя, над місцем молодої людини у світі, над великим значенням вивчення рідної мови та збереженням традицій свого народу.

Великої урочистости надало святові виконання всіма присутніми державних гимнів США та України. З особливим хвилюванням випускники чекали найважливішої миті – вручення свідоцтв про закінчення школи. І ця мить настала!

Директори шкіл Ольга Кекіш (Ню-Йорк), Роман Гірняк (Савт Бавнд-Брук, Ню-Джерзі), Леся Криєвська (Йонкерс, Ню-Йорк), Юрій Косачевич (Моріс Кавнті, Ню-Джерзі) та Володимир Кривоніс (Пасейк, Ню-Джерзі), вчителі шкіл привітали своїх абітурієнтів і вручили їм цей важливий документ – як нагороду за багаторічну працю і успішне складання іспитів. Директори шкіл побажали випускникам не зупинятися на досягнутому, використати набуті знання для України і української громади в Америці, висловили впевненість, що вони і надалі плекатимуть українську мову та духовні надбання нашого народу.

Разом зі свідоцтвами випускники одержали подарунки від кредитівок „Самопоміч" у Ню-Йорку, Випані та Кліфтоні, а також від Українського Народного Союзу і його газет.

Зі щирими словами до абітурієнтів звернулися гості. Голова Шкільної ради д-р Євген Федоренко відзначив працьовитість учнів та їхні успіхи в ділянці оволодіння українською мовою, культурою та українознавчими предметами, висловив вдячність вчителям шкіл та батькам, які присвятили багато часу, сил та енергії, щоб передати випускникам знання про Україну, прищепити любов до неї.

Від Українського Народного Союзу та газет „Свобода" і „The Ukrainian Weekly" виступила Оксана Станько, яка побажала абітурієнтам бути провідниками українського народу, нести правду про нашу державу у широкий світ, і вручила їм подарунки.

До глибини душі схвилювало випускників і всіх

(Закінчення на стор. 27)

Випускники школи ім. Лесі Українки, Моріс Кавнті, Ню-Джерзі, (зліва) Євген Косачевич, , Олена Волкова, Аріяна Лебедь, Орест Бідник.

Випускники і вчителі школи в Пасейку, Ню-Джерзі.

У фотографів було багато праці.

Новий фільм про УПА

ТОРОНТО. – У неділю, 25 травня, в Українському центрі відбулась прем'єра документального фільму „Вогонь і зброя" про діяльність Української Повстанської Армії на Закерзонні. На прем'єру прибуло 500 осіб.

Вечір відкрила і вела голова Ліґи Українок Канади Христина Бідяк. Вона розповіла про ідею створення фільму і попросила до голосу режисера фільму Мирослава Іваника. Він сказав, що для створення фільму організація „Закерзоння" утворила Організаційний комітет, до складу якого увійшли Ліґа Українок Канади, Ліґа Українців Канади, СУМ, „Закерзоння", Об'єднання Лемків Канади та Товариство Колишніх Вояків УПА. Очолив комітет М. Заверуха-Свинтух.

Як наголосив М. Іваник, фільм „Вогонь і зброя" є першою спробою висвітлити з допомогою кіно цю сторінку історії. Праця над фільмом була величезним викликом, бо режисер мусів вступити в діялог з двома абсолютно протилежними поглядами щодо УПА. З одного боку, це бачення українців, які ідеалізували діяльність УПА, а з другого боку – викривлений образ упівця як бандита, насаджуваний радянською пропаґандою та її засобами в Польщі. Треба було присвятити багато часу, щоб зібрати матеріял у Польщі і на Україні, опрацювати його.

Далі слово було надане директорові Українського архіву з Варшави Євгенові Місилові, який розповів, як збирали документи для створення фільму.

Опісля відбувся показ фільму. В ньому показано місця важливих боїв, криївок, про свою боротьбу розповідали вояки з усіх сотень, що діяли на Закерзонні, а також останній головний командир УПА Василь Кук. Про співпрацю населення з УПА говорили вояки Самооборонних кущових відділів. Зворушливою була розповідь санітарки Українського червоного хреста А. Мартинюк („Гані"), яка молоденькою санітаркою дивилася на важко пораненого друга і не змогла допомогти, бо потрібний був лікар-хірург.

Після перегляду фільму слово мав голова Організаційного комітету М. Заверуха-Свинтух, який подякував усім, хто був причетний до створення фільму, а також спонзорам.

Фільм створили М. Іваник – режисура і сценарій, А. Лепкий (камера), Т. Морозович (монтаж), Р. Дрозд (музика), а також оповідачі М. Шевчик, І. Іванюра, Т. Близнюк.

Пригадалося, як сусідка розповідала про важко пораненого партизана, який, вмираючи, просив посадити на його могилі калину. Цей фільм і є такою своєрідною калиною усім знаним і безіменним воїнам УПА, яку „посадили" молоді закерзонці.

Анна Назарович

Під час перегляду фільму „Вогонь і зброя". *Фото: Марта Іваник*

Відбулася XXVIII...

(Продовження зі стор. 1)

До вшанування пам'яти жертв Голодомору запрошено д-ра Аскольда Лозинського, президент Світового Конґресу Українців. При світлі понад 200 засвічених свічок він прочитав уривок з повісті Василя Барки „Жовтий князь". Опісля символічний смолоскип залишив залю і був перенесений до церкви.

Почалося перше пленарне засідання. Голова Верифікаційної комісії Марія Миколенко ствердила правосильність конвенції, Оксана Фаріон прочитала правильник нарад. До Почесної президії були запрошені А. Кравчук, А. Лозинський, голова Світової федерації українських жіночих організацій Марія Шкамбара, представниця Союзу Українок України Лариса Дармохвал, голова Управи Українського музею в Ню-Йорку Ольга Гнатейко, голова Української американської координаційної ради Ігор Ґавдяк, голова Фундації „Україна-США" Надія Комарницька-МакКонел.

Слово надано І. Куровицькій, яка попросила хвилиною мовчання вшанувати пам'ять членок СУА, які відійшли в інший світ. Голова СУА детально зупинилась на харитативній діяльності СУА від часу заснування організації, пригадала, що СУА був співзасновником УККА, СФУЖО та допомагав у створенні СКУ, був засновником Українського музею в Ню-Йорку.

Фінансовий звіт представила Рената Заяць, скарбник СУА, яка є наймолодшою членкою Екзекутиви СУА. Голова Контрольної комісії д-р Іванна Ратич доповіла, що під час перевірки фінансів організації не було виявлено жодних порушень. Делеґати обговорили звіти.

Під час полуденку І. Куровицька і Марта Данилюк, заступниця голови СУА з організаційних справ, вручили грамоти та Золоту відзначку членкам СУА за 50-річну працю в організації. Всього було відзначено 90 членок.

Мистецьку програму вела Ольга Лісківська. Привіт „Вітаємо Вас" виконала автор Ніна Василькевич. Пісню „Рідна мати моя" заспівала Марія Назаренко у фортепіянному супроводі Ольги Дубрівної-Соловей. Дівчата виконали танець-гагілки, який підготувала Мирослава Бараник. Марія Гординська-Голіян і Марія Лончина-Лісовська задовольнили любителів фортепіянної музики.

Вечірнє пленарне засідання розпочалося звітом голови Верифікаційної комісії Іванни Головатої, який було прийнято.

І. Куровицька оголосила імена кандидаток на отримання звання „Почесна членка СУА": д-р Марта Богачевська-Хом'як, Наталія Гевко, О. Фаріон, Іванна Мартинець, Марія Химинець, О. Гнатейко. Присутні оплесками привітали цих відомих і заслужених членок СУА.

М. Заяць повідомила, що Екзекутива СУА прийняла рішення надати звання „Почесна голова СУА" І. Куровицькій за довголітню самовіддану працю. Бурхливими оплесками делеґати конвенції підтримали це рішення.

Оголошено список кандидаток до Головної управи СУА – екзекутиви, референтури, контрольної комісії. Делеґати проголосували і оплесками привітали обраних членів.

Увечорі відбувся бенкет. Ведуча Наталія Гевко привітала духовенство, делеґатів та численних гостей. Прощальне слово виголосила І. Куровицька. Вона представила присутнім новообрану голову СУА М. Заяць і коротко розповіла про її шлях в організації.

Н. Гевко запросила до проведення молитви Архиєпископа Української Православної Церкви Київського патріярхату Олександра.

Привіти конвенції висловили д-р Олег Шамшур, Посол України в США, який вручив І. Куровицькій грамоту признання за велику працю, провідництво та популяризацію правди Голодомору у світі; д-р А. Лозинський, який після привітання розважив присутніх гуморескою Едварда Козака про жінку-союзянку; М. Шкамбара, Л. Дармохвал, І. Ґавдяк, Марко Лісківський, член міської ради міста Ворен; О. Гнатейко, І. Чабан, член Ради директорів Федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" в Ню-Йорку, яка передала для СУА 10 тис. дол.

Відбулася церемонія присяги новообраними членами Головної Управи, яку урочисто провела А. Кравчук.

Надання звання Почесного членства СУА, провела І. Куровицька.

Під час музичної програми присутні насолоджувались прекрасним сопрано Оксани Кровицької, солістки Ню-Йоркської опери.

Конвенція СУА відзначила за професійні досягнення Ольгу Галабурду, Адріяну Мельник-Ганкевич, Наталію-Анну Лісий, Адріяну-Дарію Слиж, Соломію Сороку, Оксану Волощук Андрушків та Христину Кордубу-Захар. Відзначення вручали під час бенкету д-р І. Ратич і д-р Оксана Ксенос.

В неділю зранку були відслужені Святі Літургії для православних і католиків. Відтак тривали два дні тематичні семінари, які підготували і вели референтки М. Данилюк, Марія Полянська, Дарія

(Закінчення на стор. 28)

Головна управа СУА

Екзекутива:
Маріянна Заяць – голова СУА, Уляна Зінич – перша заступниця голови, Анна Мацілинська – друга заступниця голови, Софія Геврик – третя заступниця голови, Христина Мельник – четверта заступниця голови, Людмила Грабовська – кореспонденційна секретарка, Рома Шуган – фінансова секретарка, Надія Цвях – скарбник, Лідія Слиж – пресова секретарка, Марія Андрійович – протоколярна секретарка, Віра Кушнір та Ірена Бехтолд-Стецьків – вільні членки.

Керівники референтур:
Христя Швед – виховної, Зоряна Гафткович – мистецько-музейної, Марія Полянська – стипендійної, Орися-Наталія Трежневська – здоров'я та екології, Ірена Рудик – суспільної опіки.

Контрольна комісія:
Оксана Фаріон – голова, Марія Томоруґ – член, Рената Заяць – член, Тетяна Рішко і Галина Келер – заступниці.

Зліва: Маріянна Заяць і Христя Фріленд з дочкою Галинкою.

Пам'ятаймо про Голодомор 1932-1933 років в Україні

Акція „Незгасима свічка" завершена в США

Міжнародна акція „Незгасима свічка" на вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-33 років в Україні тривала на території Сполучених Штатів Америки 27 днів, з 4 до 30 травня, у 21 місті країни і завершилася у Вашінґтоні 30 травня. 31 травня „Незгасима свічка" вирушила до Колюмбії та інших країн цього континенту.

ВАШІНҐТОН. – В полудень 30 травня Смолоскип пам'яті прибув до Бібліотеки Конґресу США, де відбулася презентація виставки „Фонду Україна-3000" – „Страчені голодом: невідомий геноцид українців". До кількох сотень учасників акції, серед яких було багато американців, звернулися Посол України Олег Шамшур, заступник Державного секретаря Пола Добрянська, президент Українського Конґресового Комітету Америки Михайло Савків.

З цієї нагоди провідні американські політики й кандидати в президенти Джон МакКейн та Гиларі Клінтон, а також сенатор Боб Кейсі, провідник демократичної більшости в Палаті представників Стені Гоєр і конґресмен Лінкольн Діяз-Баларт оприлюднили свої звернення, в яких засудили Голодомор як геноцид українського народу.

Секретар Округу Колюмбія Стефані Скот зачитала проклямацію посадника міста Адріяна Фенті, в якій 30 травня офіційно визнано датою акції „Незгасима свічка" з нагоди відзначення 75-их роковин Голодомору-геноциду в Україні.

Свідки Голодомору Тетяна Павлічка і Петро Гурський поділилися спогадами про страшні злочини комуністичного режиму.

Важливою частиною програми у Бібліотеці Конґресу стала лекція відомого українського вченого й одного з найавторитетніших дослідників Голодомору, професора Інституту історії Національної Академії Наук України Станіслава Кульчицького.

На завершення програми її учасники урочисто запалили „Незгасиму свічку" на сходах Бібліотеки, на тлі величної будівлі Конґресу США, який першим з офіційних органів чужоземних держав в середині 1980-их років санкціонував розслідування цієї страшної трагедії українців.

Діти в Гартфорді пам'ятатимуть похід в пам'ять жертв Голодомору.

Опісля акція була продовжена жалобною екуменічною молитвою за участю священиків Української католицької та православної церков в США.

Після промов Посла О. Шамшура та представників української громади член міської ради Керол Швортц зачитала офіційну резолюцію міської ради про штучність створеного Сталіном і його поплічниками голоду з метою знищення українців через геноцид.

БАЛТИМОР, Мериленд. – 29 травня символічний смолоскип пам'яті відвідав Балтимор – найбільше місто штату Меріленд, де на центральній площі відбулося віче-реквієм, до учасників якого звернулися радник-посланник Посольства України у США Віктор Нікітюк, заступник директора Інституту історії України Національної Академії Наук України проф. Станіслав Кульчицький, представники сенатора Бена Кардіна, української громади Балтимора.

Передання смолоскипа в Гартфорді молоді.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 28 травня естафету „Незгасимої свічки" приймала Філядельфія. З нагоди прибуття смолоскипа посадник Філядельфії Майкл Натер організував в будинку мерії спеціяльне прийняття для місцевої української громади, в якому взяли участь Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко, радник Посольства України в США Олександер Александрович, Владики Стефан Сорока та Іван Бура, д-р Станіслав Кульчицький.

Філядельфійський міський голова оприлюднив проклямацію про оголошення 28 травня 2008 року Днем пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні. У цей день у Філядельфії було проведено віче-реквієм і відслужено Панахиду, яку очолив Митрополит Української Католицької Церкви у США Стефан Сорока.

ВОТЕРВЛІТ, Ню-Йорк. – 22 травня смолоскип пам'яті перебував у Вотервліті, передмісті Олбані. Понад 100 членів української громади міста, до яких приєднались представники місцевої вірменської діяспори, а також представники муніципальної влади на чолі з посаднику Майклом Менінгом, пройшли скорботною ходою від будинку Українського клюбу до Української католицької церкви св. Миколая, на подвір'ї якої відбулась офіційна церемонія запалення та передання смолоскипу від свідків геноциду школярам місцевої української суботньої школи.

На вшанування пам'яті 10 млн. жертв Голодомору пролунало 10 ударів церковного дзвону.

ЙОНКЕРС, Ню-Йорк. – 20 травня Генеральне консульство України в Ню-Йорку взяло участь у Міжнародній акції „Незгасима свічка" в Йонкерсі, де в Українській католицькій церкві св. Михаїла було відслужено Панахиду за жертвами Голодомору, яку очолив Єпарх стемфордський Української Католицької Церкви у США, Єпископ Павло Хомницький.

Після Панахиди відбулась церемонія передання „Незгасимої свічки" посадникові міста Філіпові Аміконе, який вогнем від смолоскипу запалив вічну свічку пам'яті за жертвами Голодомору в Україні, що буде довічно зберігатись у церкві св. Михаїла в Йонкерсі.

ПІТСБУРГ, Пенсильванія. – 14-16 травня смолоскип пам'яті побував у Пітсбургу, а також у Бафало і Сиракюзах (Ню-Йорк), де у ці дні відбулись меморіяльні заходи до 75-их роковин Голодомору.

17 травня „Незгасиму свічку" громада Гартфорду, Конектикат, пронесла у жалобному поході вулицями міста. У поході взяли участь українські дипломати, керівники українських громадських організацій.

Фото: Андрій Олефіров

ГАРТФОРД, Конектикат. – 17 травня „Незгасима свічка" перебу-

(Закінчення на стор. 15)

Пам'ятаймо про Голодомор 1932-1933 років в Україні

У Філядельфії було проголошено День пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років. Зліва: Борис Павлюк, Владика Іван Бура, Святослав Кульчицький, Уляна Мазуреквич, посадник міста Майкл Нутер, Архиєпископ Стефан Сорока, Андрій Олефіров, Микола Кириченко.

Акція...

(Закінчення зі стор. 14)

вала в столиці штату Конектикат – Гартфорді. З цієї нагоди в Українській католицькій церкві св. Михаїла відбулась екуменічна Панахида за жертви Голодомору, яку очолили голова Консисторії Української Православної Церкви у США, Архиєпископ Антоній і Єпарх стемфордський Української Католицької Церкви у США, Єпископ Павло Хомницький.

Після Панахиди її учасники пройшли скорботною ходою центральними вулицями міста до резиденції Конґресу та уряду штату, де відбулося віче-реквієм. Посол Олег Шамшур, Микола Кириченко і Михайло Савків запалили Смолоскип пам'яті і передали його представникам молодого покоління українців в Америці.

Виступили Посол О. Шамшур, конґресмен штату Роза Делауро, М. Савків, представник боснійської громади Конектикату Лейла Мустабасич, представник афро-американської громади Гартфорду Артур Мілер.

Також було оприлюднено проклямацію губернатора Джоді Рел, в якій висловлюється підтримка діяльності української громади штату, спрямованої на донесення правди про Голодомор до широких кіл американського суспільства.

БОСТОН, Масачусетс. – 18 травня „Незгасима свічка" перебувала у Бостоні. Посол Олег Шамшур, Микола Кириченко, численні члени української громади міста, представники муніципальних влад Бостона вшанували хвилиною мовчання пам'ять жертв Голодомору, а також взяли участь у Панахиді у місцевій Українській православній церкві св. Андрія .

Звертаючись до учасників акції, Посол О. Шамшур відзначив вагомий внесок представників української громади міста, зокрема співробітників Українського наукового інституту Гарвардського університету, у поширення правди про Голодомор у світі.

Сенат штату Масачусетс видав спеціяльну прокламацію, в якій висловив солідарність з українським народом у відзначенні 75-их роковин Голодомору.

11 травня „Незгасима свічка" була в Блумінгдейлі, 12 травня – у Ворені, Мишиґен, 8 травня – в Солт-Лейк-Сіті, Юта. *(Посольство України в США)*

Учасники церемонії у Філядельфії, зліва, Ніна Павлюк, Микола Кириченко, Андрій Олефіров, Олександер Александрович, Уляна Мазуркевич, представник міста, Борис Павлюк, Христя Сеник, Олександер Кульчицький біля Дзвону Свободи.

Фото: Борис Павлюк

Буде реєстр свідків Голодомору

ТОРОНТО. – Українсько-Канадський дослідно-документаційний центр в співпраці з Всеканадським комітетом відзначення 75-річчя Голодомору при Конґресі Українців Канади (КУК) збирає реєстр свідків та жертв цієї трагедії українського народу.

Осіб, які пережили Голодомор в Україні і еміґрували до Канади, просимо звернутись до згаданого Центру або до КУК з наступною інформацією – ім'я, дата і місце народження, місце проживання під час Голодомору та в Канаді. Бажані також письмові спомини.

Центр плянує проводити інтерв'ю зі свідками Голодомору. Зібрана інформація буде використана для освітньо-наукової праці про Голодомор у канадському суспільстві і в цілому світі.

Адреси:

Орест Закидальський, Ukrainian Canadian Research and Documentation Center, 620 Spadina Ave., Toronto, ON M5S 2H4. Тел.: (416) 966-1819 або (416) 769-0662 (вдома), електронна пошта: office@ucrdc.org.

Ірина Митцак, голова Всеканадського комітету КУК, Ukrainian Canadian Congress Suite 647, 167 Lombard Ave., Winnipeg, Manitoba, R3B OV3. Тел.: (416) 243-2372. Електронна пошта: irkam@sympatico.ca.

Орест Закидальський
Ірина Митцак

Десять свічок засвітили від Смолоскипу у Бафало

БАФАЛО, Ню-Йорк. – Церемонія вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років та передання смолоскипа до наймолодшого покоління відбулася 15 травня. Українська громада зібралася в Українському культурному центрі „Дніпро".

Голова місцевого Міжорганізаційного комітету з відзначення 75-ої річниці Голодомору в Україні Іван Рішко відкрив свято вступним словом і поінформував присутніх про те, що відзначення Голодомору почалося раніше – 8 травня відбулося перше підписання проклямації в повіті Ірі, друге підписання – 13 травня в ратуші міста Бафало.

На підписанні проклямації була почесна делеґація від Спілки Української Молоді, Пласту, воєнних ветеранів і представників церковних парафій міста. Також були присутні члени громади: д-р Андрій Дякун – голова відділу УККА в Бафало, Юрій Грещишин, Ліда Грещишин, Марія Дранка, Софія і Дмитро Пітолаї, Марія Боднар, Оля Чмола, Анна Мельник, д-р Теодор і Александра Праваки, Марійка Маланяк.

„Незгасима свічка" прибула до міста з штату Юта 14 травня, а головне відзначення 75-ої річниці Голодомору почалося 15 травня увечорі. Це був робочий день, але читальня ім. Тараса Шевченка була переповнена, зібралося 150 шанувальників пам'яті жертв Голодомору.

Присутні вшанували пам'ять жертв хвилиною мовчання, після чого д-р А. Дякун в супроводі очевидців Голодомору М. Дранки і С. Пітолай внесли в залю запалений смолоскип. У залі запанувала тиша, наче всі були об'єднані однією думкою про вічну пам'ять жертв більшовицького терору.

Від смолоскипа сумівці запалили 10 свічок на згадку про 10 млн. українців, замучених голодною смертю.

Після цього була відправлена соборна Панахида за участю о. Миколи Слокотовича, пароха Української православної церкви св. Трійці, і священиків Української греко-католицької церкви св. Миколая о. Романа Палка, о. Андрія Касіяна і о. декана Маріяна Процика, настоятеля церкви.

Доповіді про Голодомор в Україні виголосили І. Рішко і Юрій Дармограй, члени Екзекутивного комітету УККА в Бафало. Хор Об'єднання жінок Організації оборони чотирьох свобід в Україні „Мрія" під дириґуванням Наталії Процків-Бабицької виконав концерт жалобних пісень і закінчив відзначення виконанням національного гимну України.

Іван Рішко
Дмитро Пітолай

Відкрито на Союзівці Академію танцювального мистецтва ім. Роми Прийми-Богачевської

Танцюристи ансамблю „Сизокрилих" відпочивають біля басейну. Зліва: Маруся Дробенко, Ксеня Гентіш, Алана Ленець і Юліяна Педерсен.

КЕРГОНКСОН, Н.Й. — Українська Народна Фундація – доброчинна гілка Українського Народного Союзу і Фундація Союзівки „Спадщина", вшановуючи пам'ять Роми Прийми-Богачевської, відомої пріма-балерини, хореографа та учителя українських танців, урочисто відкрили Академію танцювального мистецтва ім. Роми Прийми-Богачевської, на Союзівці в суботу, 24 травня.

Церемонію відкриття провів Стефан Качарай, президент УНС. Він привітав гостей з цією помітною культурною подією, а відтак о. Юрій Богачевський від Української Православної Церкви та о. Володимир Пісо з Української Католицької Церкви проказали молитви подяки та поблагословили нову Академію танцювального мистецтва ім. Роми Прийми-Богачевської.

Аня Богачевська-Лонкевич, дочка Р. Прийми-Богачевської та керівник Академії та Рома Лонкевич, внучка Р. Прийми-Богачевської, розрізавши стрічку, офіційно відкрили Академію, в присутності понад 150 осіб.

На пропам'ятній дошці з нагоди відкриття Академії написано: „Українська Народна Фундація та Фундація Союзівки „Спадщина" вшановують Рому Прийму-Богачевську – відому пріма-балерину, хореографа та учителя, що надихнула незчисленну кількість молодих танцюристів любити красу і дух українських танців. Академію танцювального мистецтва ім. Роми Прийми-Богачевської засновано в суботу, 24 травня 2008 року".

Гості мали нагоду оглянути відновлену залю „Веселки", спеціяльно пристосовану для Академії танцювального мистецтва, нову танцювальну долівку, стінні розписи з українською тематикою, авторства відомого мистця Едварда Козака („ЕКА"), огрівально-охолоджуючу систему та лазнички.

Лідія Кульбіда, співдиктор новинок телевізійного каналу „WNYT-TV" в Олбані, Н.Й., та колишня учениця Р. Прийми-Богачевської, була ведучою програми у „Веселці", де Рома Лісович, касир УНС, розповіла про спадщину Р. Прийми-Богачевської, як балерини та учителя. Р. Лісович підкреслила, що леґендарна „Пані Рома" зуміла передати свою любов українського танцю тисячам молодих осіб, які були на її танцювальних таборах на „Верховині" та Союзівці.

Після цього Український танцювальний ансамбль „Сизокрилі" виконав для публіки танок „Привіт" і традиційний „Гопак".

Гостина з напоями та закусками відбулася біля басейну, прикрашеного стилевими українськими вінками на воді з прегарним видом Шаванґункських гір в далині. Андрій Оприско, шинкар Союзівки, з цієї нагоди створив спеціяльний напій, назвавши його „Пріма-Прийма".

С. Качарай дав гарний приклад, жертвуючи 1,000. дол. через Українську Народну Фундацію (корпорацію 501 (с) (3) для Академії як частину збірки під назвою „Тільки уяви майбутню збірку капіталу". За добрим прикладом пішли Юрій і Микола Пилипи, пожертвувавши 2,000 дол., плюс дорівняльну суму.

„Це тільки початок зусиль фінансової збірки, успіх якої залежатиме від української громади, її спільної підтримки в наших намаганнях — підкреслила Р. Лісович. Це є тим, чим Союзівка має бути — місцем для всієї української діяльности".

Отці Володимир Пісо та Юрій Базилевський під час офіційної церемонії відкриття Академії танцювального мистецтва ім. Роми Прийми-Богачевської.

Юліяна Педерсен і Діяна Шмериковська куштують напій „Пріма-Прийма".

Перша фаза відновлювань та вдосконалень на Союзівці повинна закінчитися цього літа і включає: центр діяльности з наметовим накриттям, професійну сцену для уживання на вільному повітрі, як і потрібну звукову та освітлювальну апаратуру для неї, пересувні ґардероби та комори, нові ліжка, матраци і постіль та інше.

Під час другої фази зосередження буде на відновленні будинку „Львів" і другого поверху „Веселки" – новими кімнатами для вправ і майстрування, покращенням лазничок. Крім того, запропоновано збудувати дві додаткові колиби. У час третьої фази поліпшень зосередження буде на другому центрі активности для таборовиків.

За точними інформаціями чи в справі пожертв звільнених від податків для Академії танцювального мистецтва ім. Роми Прийми-Богачевської на Союзівці, зв'яжіться з Українською Народною Фундацією – (чеки просимо виписувати на Ukrainian National Foundation — Just Imagine the Future Capital Campaign (UNF-JITFCC-Dance), 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054, або відвідайте www.soyuzivka.com.

Микола і Юрій Пилипи, жертводавці для Академії, фотографуються з Ромою Лісович, касиром УНСоюзу.

Президент УНС, Стефан Качарай, з двома колишніми „Міс Союзівками" Лідією Куйбідою (зліва) та Анею Богачевською-Лончиною.

УКРАЇНА І СВІТ

Вістки з Острозької академії

Проблеми перекладу і комунікації

ОСТРОГ, Рівненська обл. – За рівнем ґльобалізації Україна увійшла в п'ятірку світових провідників завдяки активній участі у переважній більшості провідних світових та европейських міжнародних організацій на кштал ООН, Ради Европи, Банку реконструкції та розвитку, Міжнародного валютного фонду та багатьох інших.

Необхідність комунікації з чужинцями може виникнути у ситуаціях різного ґатунку. Проте для того, щоб зробити це спілкування ефективним, лише знання іншої мови, до того ж у кращому випадку на середньому рівні, буває зазвичай замало. Тому не випадково темою міжнародної науково-практичної конференції, яка у травні відбулась у Національному університеті „Острозька академія", стала саме „Міжкультурна комунікація: мова-культура-особистість".

Подібна конференція відбувається в Острозі вже вдруге. Ініціятором її проведення став факультет романо-германських мов університету за підтримки Інституту мовознавства ім. Олександра Потебні Національної Академії Наук України. У конференції брали участь доповідачі з північноамериканських та европейських університетів Орест Цап (Манітобський університет, Канада), Казимєж Ожог (Жешувський університет, Польща), Тетяна Деркач-Падясек (Вища гуманітарно-економічна школа у Лодзі, Польща), Кіт Гайден (доброволець Корпусу миру, США) та Фанні Раскін (керівник Французького культурного центру у Львові). Загалом у конференції взяли участь понад 110 науковців з 30 університетів України.

Науковці представили цілий спектр філологічних питань: від проблем впливу англійської мови на українську у сфері підприємництва, політики та молодіжного сленґу (навіть була висловлена думка про можливість виникнення у найближчому майбутньому нового англійсько-українського суржику), передумов використання сучасних інформаційних, передусім мобільних технологій у навчальному процесі до джерел виникнення мовних конфліктів та способів їх вирішення. Багато уваги приділялося також і ключовій темі конференції – міжкультурному спілкуванню та методам його оптимізації.

Заступник голови оргкомітету конференції Світлана Новоселецька, декан факультету романо-германських мов, зазначила: „Наші студенти та викладачі беруть участь у різних міжнародних обмінних програмах, під час яких вони виявляють, що все-таки є проблеми у міжкультурному спілкуванні, існує потреба їх детальнішого дослідження. Тема конференції дуже близька як для викладачів, так і для студентів. Тому ми проводимо її як науково-практичну конференцію. Тому другий день присвячений практичним заняттям, так званим семінарам-практикумам. Такої конференції у вітчизняних університетах ще не було. Наступного року ми намагатимемося запросити науковців з університетів Західньої Европи".

Ярослав Ковальчук

Фотовиставка Любови Маркевич

15 травня Національний університет „Острозька академія відвідала" Любов Маркевич – українка за походженням, що проживає у Чикаґо. Вона привезла зі собою власну фотовиставку, присвячену Чорнобильській трагедії під назвою „Життя продовжується", відкриття якої відбулося після зустрічі із студентами університету.

Гостя прокоментувала кожну з своїх світлин, на яких були зображені спустошені будинки, краєвиди Чорнобиля та навколишніх сіл, а також четвертий реактор Чорнобильської атомної електростанції, вибух якого спричинив аварію. Найбільш небезпечно було фотографувати саме його, оскільки на цій території досить високий рівень радіоактивного забруднення, що загрожує здоров'ю. Охоронці не дозволяли відвідувачам заходити на цю ділянку.

Любов Маркевич під час презентації власної фотовиставки в Острозькій академії.

Л. Маркевич має приїхати до академії восени, аби провести майстер-кляс для студентів з психології, оскільки вона викладає дисципліни психологічного циклу в американських ліцеях.

Олексій Костюченко

Ольга Богомолець розповіла про українську ікону

Д-р Ольга Богомолець, людина, що повертає українську домашню ікону у наші родини, презентувала 28 травня в Острозькій академії свої книги „Вікна в позапростір: історія створення" та „Домашні ікони Центральної України". Вона – лікар, представник лікарської династії Богомольців у п'ятому поколінні, головний лікар Клініки лазерної медицини Інституту дерматокосметології, координатор Европейської асоціяції лазерної дерматології у Східній Европі, член Американської академії дерматології, Европейської академії дерматовенерології та Ню-Йоркської академії наук. Вона відома також як автор-виконавиця сучасних та старовинних українських романсів, пісень на вірші відомих поетів.

Упродовж останніх років кошти від концертів О. Богомолець використовувалися для лікування дітей із судинними пухлинами. До Острозької академії вона приїхала як автор 5-тисячної колекції української домашньої ікони.

Представляючи О. Богомолець студентам, академії проректор з наукової та навчально-виховної роботи Петро Кралюк зазначив: „Мене завжди вражає безпосередність цієї людини, а ще те, з якою любов'ю вона ставиться до традицій, і як нетрадиційно вона про них говорить".

О. Богомолець колекціонує домашні ікони, які зневажали, бо вважалося, що малювали їх „богомази". Але домашня ікона освячувала усе повсякденне життя українців. Українські майстри ніколи не порушували і не могли порушувати ніяких канонів, тому що вони їх просто не знали, вони творили свою унікальну етнічну ікону.

Під час зустрічі О. Богомолець зазначила, що вірить у повернення української ікони в українські родини, можливо, в іншому вигляді, який відповідатиме сучасному етапові розвитку української нації.

Вікторія Скуба

Всеукраїнський конкурс став міжнародним

У Національному університеті „Острозька академія" відбулося нагородження переможців конкурсу „Трагедія Голодомору у творчості Уласа Самчука".

Конкурс проводиться з ініціятиви Оксани та Ярослава Соколиків (Канада), єдиних розпорядників спадщини цього видатного письменника та діяча Волині. Цього року учасниками були не лише студенти та аспіранти вищих навчальних закладів України, а й студентка з Польщі. Це був перший крок до надання конкурсові статусу міжнародного.

Острозькій академії надано право щорічного підведення підсумків у відповідних номінаціях. Перше місце у номінації „Найкраща веб-сторінка" присуджено Артемові Жукову, „Найкраща публікація у реґіональній пресі" – Анні Козаченко. Перемогу в номінації „Найкраща наукова робота" поділили Наталія Кондратюк та Сильвія Скшипек. Переможців нагороджено грамотами і грошовими преміями.

С. Скшипек, студентка Ягелонського університету в Кракові, каже, що її часто запитують, чому вона взялася за дослідження теми Голодомору в Україні. І вона відповідає: „ Історія має здатність повторюватися. Те, що було в в Україні, тепер маємо в Судані, але Европа знову мовчить". Студентка сказала, що пишається Україною, яка попри великі трудноці в XX ст. таки зуміла вибороти свою незалежність.

Перший проректор Острозької академії Петро Кралюк з переможцями конкурсу

Фото: Ярослав Мізерний

Юлія Скорода

Київ вшанував пам’ять О. Ольжича

КИЇВ. – 10 червня відбулося поминальне віче до 64-их роковин трагічної загибелі Олега Кандиби-Ольжича. Віче пройшло біля будинку, в якому певний час жив О. Ольжич в 1941-1942 роках. Крім представників Київського міського відділу організації Організації Українських Націоналістів (державників), у вічу взяла участь провідниця ОУН(д) з Броварів, а також представник Секретаріяту Президента України.

Відкриваючи віче, голова Центрального проводу ОУН(д) Павло Дорожинський нагадав про героїчні сторінки боротьби за відновлення Української держави, в яких залишив вагомий слід О. Ольжич як державний муж, політик, громадський і військовий діяч, один з ідеологів українського націоналізму.

Про наукову діяльність О. Кандиби-Ольжича нагадав у своєму виступі член ОУН(д), проф. Анатолій Доценко, автор біографічного нарису про О. Ольжича. Визначний археолог, він у своїх працях зробив клясифікацію пам’яток верхнього Придністров’я, був автором низки цінних розвідок. Праці д-ра О. Кандиби високо оцінені закордонними науковцями, не даремно ж його запросили читати лекції в Гарвардському університеті. Саме тоді з ініціятиви О. Ольжича створено Український науковий інститут в США.

У своєму виступі проф. А. Доценко нагадав про працю О. Кандиби-Ольжича у царині української культури і культурології. Адже саме він виділив націоналістичну культуру як окремий напрям.

Згадуючи про О. Ольжича, не можна оминути його талановитого батька, відомого поета-лірика Олександра Олеся, – відзначила у своєму слові членкиня столичної організації ОУН (д) Ганна Тимочко. Адже він дав перші лекції патріотичного виховання, скеровуючи, можливо підсвідомо, сина на боротьбу за відновлення втраченої державности.

Прочитавши вірш „Айстри“, Г. Тимочко звернула увагу присутніх на прихований в ньому глибокий зміст, що хтось мусить загинути, щоб вибороти для інших щастя. Адже О. Ольжич без вагань пожертвував собою, виборюючи кращу долю для свого народу.

Виступи учасників віча гармонійно доповнив молодий бандурист Максим Сфанов, який виконав історичні думи і вірш Василя Симоненка „Лебеді материнства“.

Від ОУН (д) до пам’ятної дошки на будинку поклали квіти.

Прес-служба ОУН (д)

У Бережанах – добрі новини

На освяченні каплички Перенесення мощей св. Миколая.

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська обл. – У районній лікарні освячено капличку й оновлений відділ анестезіології та інтенсивної терапії. Святкові заходи відбулися за участю Владики Тернопільсько-Зборівської єпархії Української Греко-Католицької Церкви о. Василя Семенюка, 14 священиків і диякона, керівників району.

Протягом цього року відділ збагатився новим обладнанням і меблями.

На освяченні каплички Перенесення мощей св. Миколая служив Владика В. Семенюк разом з о.-деканом Іваном Хрептаком, капеляном Романом Маслієм та іншими священиками, при допомозі хору церкви Пресвятої Трійці. Владика Василь відзначив, що капличка у бережанській лікарні – найкраща в області.

А в школі-інтернаті гостювали директор благодійного фонду „Єдність” Ольга Славська, голяндці Боро Хавер з місії „Подай руку допомоги” і Карел Брандс – секретар організації „Східньоевропейський центр”, котрі надають допомогу дітям-сиротам та дітям з малозабезпечених сімей, вчать їх професіям пекарів, кухарів, офіціянтів.

На знак дружби гості разом з учнями посадили біля приміщення школи-інтернату дубок, привезений з Голяндії.

Тетяна Будар

Сильний...

(Закінчення зі стор. 5)

„Берлінер Цайтунґ“ вважає, що так само, як проголосували проти базового договору Евросоюзу 750 тис. ірляндців, сьогодні можуть проголосувати „німці, й греки, й шведи, не кажучи вже про британців і данців“.

Газета вважає, що населенню багатьох країн не подобається „багатоповерховість“ та „все більша зарозумілість“ брюсельської бюрократії, але жодна з 27 країн ЕС і не подумає проголосувати за вихід з спільноти, бо всі розуміють, що „жодній з країн ЕС не вдалося б здійснити більше самій, аніж в спільноті“. Парадокс, на думку „Берлінер Цайтунґ“, полягає в тому, що ЕС мусить проводити доцільну політику, лише іґноруючи неґативний настрій значної частини населення“.

Німецька газета прогнозує, що ЕС доведеться й надалі існувати без мети і пляну“. В цій украй незадовільній обставині винні не політики та „еврократи“, які хотіли збільшення демократії, вважає „Берлінер Цайтунґ“.

Газета завершує тим, що за всі неуспіхи доведеться відповідати тепер „800 тис. ірляндців, і всім тим, хто з таким же задоволенням сказав Лісбонському договорові „ні“. З тих же причин, що й завжди“.

Фестиваль „Українська весна в Санкт-Петербурзі“

Хліб та сіль вам, гості фестивалю!

Гей, наливайте...

САНКТ-ПЕТЕРБУРҐ, Росія. – III Міжнародний фестиваль „Українська весна в Санкт-Петербурзі“ відбувся 16-19 травня.

Фестиваль був пов'язаний з роковинами перепоховання Тараса Шевченка з Петербурґу до Канева. Гаслом фестивалю стали слова великого Т. Шевченка „Наша пісня наша дума не вмре, не загине...“.

Перший фестиваль провів Діловий клюб „Україна-Санкт-Петербург“ 22-24 травня 2006 року. У його програмі було покладання квітів до пам'ятника Т. Шевченкові і концерт народних колективів на площі ім. Т. Шевченка. У фестивалі взяли участь творчі групи з України, Росії, Канади. Окрасою фестивалю став виступ зірки світової оперної сцени, соліста Маріїнського театру Василя Герелла (баритон).

На другому фестивалі в травні минулого року відбувся великий концерт за участю народних українських колективів на сцені Центрального парку культури і відпочинку.

В рамках фестивалів було проведено два зимові концерти до свята св. Миколая: 19 грудня 2006 року відбувся концерт Державного хору ім. Григорія Вірьовки під керівництвом Героя України, Народного артиста України Анатолія Авдієвського і 19 грудня 2007 року – концерт за участю Академічного театру музики, пісні і танцю „Зоряни“ з Кіровограду, молодіжного театру на ходулях з Києва, лавреата Міжнародних конкурсів – ансамблю музики народів світу „Горлиця“. Наступного дня цей концерт був повторений у Кронштадті.

Цього року відкриття III Міжнародного фестивалю відбулося в Кронштадті, на відкритому майданчику і у кіно-концертній залі „Бастіон“.

Потім були виступи фолкльорних колективів у Центральному парку і на узбережжі Фінської затоки. 19 травня було покладено квіти до пам'ятника Т. Шевченкові. На закриття фестивалю відбувся ґала-концерт в Мюзик-голі.

На свято були запрошені ансамбль „Дніпро“ з Києва, ансамбль скрипалів зі Львова, лавреат міжнародних конкурсів ансамбль „Горлиця“ з Києва, ансамбль народної музики „Гармоніка“ з Чернігова, ансамбль козачої пісні „Отаман“ і дитячий ансамбль пісні і танцю „Перепілочка“ з Санкт-Петербургу, багато інших.

Фестиваль проведено за підтримкою Кабінету міністрів України, Міністерства культури і туризму України, адміністрацій Санкт-Петербургу і Кронштадту, Генерального консульства України в Санкт-Петербурзі.

Валерія Крапивка,
директор фестивалю

Глядачів захопив український танець.

Фінал концерту в Кронштадті. Фото: Валерій Майборода

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи"

„Смолоскип", „Генерал Петро Григоренко". Упорядник Олесь Обертас. Ця книга є першою спробою цілісно представити українському читачеві постать П. Григоренка – генерала Радянської армії, видатного правозахисника, публіциста. У книзі зібрано статті й спогади про генерала його сучасників і співробітників, які знайомлять читача не лише з епохою, в якій він жив, а й з еволюцією поглядів щирого комуніста – від критики Комуністичної партії до відкритої боротьби з тоталітарною владою, до борця за Українську незалежну державу. Видавництво „Смолоскип", Київ, 2008 рік.

Українське історичне товариство. „Український історик" журнал історії і українознавства, т. 54. Ню-Йорк, Київ, Львів, Острог, Торонто, Париж, 2007-2008 роки.

Олександер Кошиць, „Спогади" талановитого дириґента, композитора, фолкльориста, – це сповідь людини, яка, відірвавшись від своєї батьківщини географічно, ніколи не втрачала з нею єдности духовної. Видавництво „Рада", Київ, 1995 рік.

Редакційна колегія. „Літопис Бойківщини" – журнал, присвячений дослідженням історії, культури і побуту бойківського племени, ч.1/74(85). 2008 рік. Видає товариство „Бойківщина", США, Канада, Україна.

Микола Латишко, „Роздвоєне серце", поезія і проза. Це друга книга українського письменника з Канади. Її назва символічна, бо свідчить про любов автора і до Канади, де він живе, і до України, яка є його Батьківщиною. У книзі автор розмірковує про сучасну Україну та про події Помаранчевої революції. „Миронівська друкарня", Київ, 2006 рік.

Віталій Манзуренко, Василь Гуменюк, „Рейд УПА в Румунію 1949 р.". Книга в науково популярній формі розповідає про передумови, підготування та проведення рейду підвідділу УПА під командуванням сотника „Хмари". Видавництво „Старого Лева". Бібліотека журналу „Однострій", Львів-Рівне, 2007 рік.

Микола Сом, „Передай Кодолу". До нової книги відомого українського поета Миколи Сома увійшли ліричні, гумористичні та сатиричні вірші і прозові „придибенції". Видавництво, „Український письменник", Київ, 2007 рік.

Інститут літератури ім. Т.Г.Шевченка Національної Академії Наук України, „Тарас Шевченко і народна культура", книги I і II, збірники праць міжнародної (35) наукової Шевченківської конференції. Видавництво „Брама-Україна", Черкаси, 2004 рік.

Валентина Коваленко, „Перелесниця", любовні етюди. Видавництво, „Брама-Україна", Черкаси, 2006 рік.

Світлана Брижицька, „Я не одинокий..." – монографія про Національне самоствердження Тараса Шевченка та його вплив на становлення національної ідентичности українців (друга чверть XIX ст. – середина 1920-их років XX ст.). Видавництво „Брама-Україна", Черкаси 2006 рік.

Союзівка календар подій 2008 рік

28-29 червня – УСЦАК, тенісові змагання.

29 червня -12 липня – танцювальний табір ім. Роми Прийми Богачевської.

29 червня - 6 липня – табір „Пташат", сесія 2.

30 червня до 4 липня – Exploration Day camp, session 2.

10-13 липня – Фестиваль Української Культури.

3-18 липня – Heritage camp, session 1.

13-19 липня – Discovery/Cultural camp.

20-25 липня – Heritage camp, session 2.

20-26 липня – спортовий табір „Ч. Січі", сесія 1.

20 липня-2 серпня – танцювальний табір ім. Роми Прийми Богачевської, сесія 1. Концерт в суботу, 2 серпня.

27 липня-2 серпня – спортовий табір „Ч. Січі", сесія 2.

27-31 липня – зустріч батьків і адоптованих дітей, табір спонзорований Посольством України.

3-16 серпня – танцювальний табір ім. Роми Прийми Богачевської, сесія 2.

9 серпня – вибір „Міс Союзівки".

9 -16 серпня – Святкування 25-ліття клюбу „Suzie-Q".

16 серпня – Концерт учасників 2-ої сесії танцювального табору ім. Роми Прийми Богачевської.

17-23 серпня Joseph's School of Dance, табір клясичних танців.

25 серпня -1 вересня – святкування Дня Праці на Союзівці.

To book a room or event call: (845) 626-5641, ext. 14
216 Foordmore Road * P. O. Box 529
Kerhonkson, NY 12446
E-mail: Soyuzivka@aol.com
Website: www.Soyuzivka.com

33-ій Український Фестиваль на Верховині

18 липня, 2008 "pub night"

19, 20 липня, 2008

У концертах виступають

Танцювальна група	Духова Оркестра
Воля, Едмонтон, Канада	Аванґард, Торонто, Канада

Лілія Остапенко, Таня Чорній та інші
Вокально-інструментальні гурти та виконавці

Субота, 9 год. Забави, грають: **Золота Булава** Монтреаль, Канада і гурт **Галичани**

виставки, кіоски, смачна їжа та напої

Верховина Mountain View Resort

369 High Road (Route 41)
Glen Spey, New York 12737
Tel. (845) 856-1105
www.MVresort.com
www.Verkhovyna.com

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Вперше в історії театру поему Івана Франка „Мойсей" поставлено як драматичну виставу

Володимир Єфимов

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – Режисер Дніпропетровського обласного українського молодіжного театру „Камерна сцена" Володимир Мазур відомий своїми неординарними підходами до формування репертуару. От і цього року вибрав до постановки „Мойсея" за Іваном Франком, для чого сам переробив поему на інсценізацію, повністю зберігши первісну фабулу.

На сцені подій не так вже й багато, дійових осіб лише сім. Головне ж – текст. Оскільки дві третини тексту промовляє саме Мойсей, то відповідальність за якість вистави в цілому – на виконавцеві цієї ролі Заслуженому артистові України Анатолієві Дудці.

В І. Франка реально діють лише три персонажі: Мойсей та два його опоненти – „лихий демон громади" Авірон та „завзятий, голосистий" Датан (першого грає Генадій Гордельянов, другого – Ігор Тітов). Постановник, аби надати твору сценічности, матеріялізує три духи: матір Мойсея (артистка Олександра Галицька), темного демона пустелі Азазеля (артист Олександер Максяков) і навіть символічного Бога (артист Володимир Пориваєв).

Головним завданням постановника була необхідність передати Франкову думку: трагедія Мойсея не в тому, що він не дослуховується до страждань племені, яке веде, а в тому, що сам зламався, почавши зневірюватися у своїй місії, наданої Єговою:

...З Богом на прю
Виступать непорадно,
Бо Єгови натягнутий лук,
І тетива нап'ята,
І наложена стрілка на ній –
І то ви є стріла та.

Ми є свідками останніх днів життя 120-річного Мойсея, який на чолі ізраїльського народу все ж довів його до межі „землі обітованої", виконавши своє призначення від Єгови. Втім, і сам І. Франко не йде точно за Біблією: „Основною темою поеми я зробив смерть Мойсея як пророка, не признаного своїм народом". Так, саме конфлікт з голодними людьми, що зневірилися у досягненні обіцяної мети, поставлено у центр дії.

А ще – конфлікт Мойсея з самим собою, сумнів у справедливості Бога, за що його і було покарано на смерть. І це розкривається у виставі не лише у тривалих роздумах-монологах Мойсея, але й через жорсткі діялоги його з Авіроном та Датаном, сприйняття ним навіювань від Азазеля (негатив) та рідної Матінки (позитив), і врешті-решт, через словесний присуд Бога у фіналі.

В. Мазур робить ще й постфінал – пряме звертання І. Франка до українців: „Народе мій, замучений, розбитий! Твоїм будущим душу я тривожу. Та прийде час, і ти огнистим видом засяєш у народів вольних колі!" (у Франка це пролог до поеми „Мойсей"). У такий спосіб режисер доводить не лише певну аналогію у долях двох народів, але й висвітлює оптимізм, що стало складовою ідеології розвитку України після здобуття Незалежности.

Загальне враження від вистави – позитивне, глядач виходить із залі збагаченим духовно, тож вельми добра справа театру – познайомити його з одним з найскладніших творінь клясика літератури. Особливістю вистави є те, що автор виніс на сцену майже повний текст поеми, перевівши її у драматургічну форму. Розуміємо, скорочувати тривалі монологи Мойсея було б небезпечним. Та ті монологи Мойсея настільки насичені гли-

(Закінчення на стор. 24)

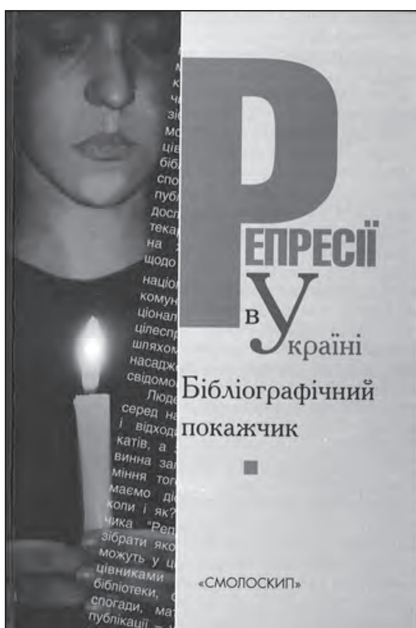
Мойсей (артист Анатолій Дудка) і Мати (Олександра Галицька).

НОВІ ВИДАННЯ

Видано бібліографічний покажчик „Репресії в Україні"

У видавництві „Смолоскип" вийшла книга „Репресії в Україні. Науково-допоміжний бібліографічний покажчик (1917-1990 роки)" – проєкт Міністерства культури та Національної парляментської бібліотеки України. Автори-упорядники – дослідниці Парляментської бібліотеки Євдокія Бабич і Валентина Патока.

У покажчику зібрано матеріяли, що висвітлюють репресії радянської влади в Україні від більшовицького перевороту 1917 року до 1990 року. У книзі описано понад 4,000 офіційних документів, монографій, спогадів, статтей зі збірників, що виходили друком в Україні в роки незалежности. Інформація про всі ці матеріяли не тільки допоможе в праці дослідникам, краєзнавцям, викладачам та студентам, а й дасть змогу широкому читачеві усвідомити жахливу політику комуністичного режиму.

Видання супроводжує стаття лавреата Національної премії України ім. Тараса Шевченка, доктора історичних наук Сергія Білоконя „Історіографія державного терору й тероризму в СРСР: проблеми систематизації й періодизації". Посилаючись на десятки різномовних видань про державний терор і тероризм радянської влади, науковець аналізує бібліографічні видання про цей період, які з'являлися у різних країнах, зокрема – праці істориків західньої діяспори. Основну ж частину матеріялів про терор становлять спогади численних свідків.

Книга складається з п'яти розділів: „Формування тоталітарної системи", „Сторінки історії масового терору", „Україна в умовах десталінізації", „Комуністичний режим і Церква", „Реабілітація жертв політичних репресій".

До книги не потрапила інформація про видання, котрі з'являлися у західніх країнах. Проте книга „Репресії в Україні" є лише першим виданням такого характеру. А після її появи виникає потреба підготування і видання другої частини – бібліографічного покажчика публікацій, які виходили українською та іншими мовами у багатьох країнах світу від 1920-их років і до нашого часу.

Роман Семчук

Ціна книги з пересилкою летунською поштою з Києва 35 дол. Замовляти її можна за адресою: „Smoloskyp", P. O. Box 8041, Bridgewater, NJ 08807.

Вперше...

(Закінчення зі стор. 23)

бокою філософською Франковою думкою, що глядач втомлюється вже до середини вистави. А ще, концентрований текст поеми не дозволяє ні дрібнити його на коротші діялоги, що допомогло б сприйняттю, ні йти шляхом уповільнення темпу сценічної дії, тобто режисер В. Мазур став наче заручником поета І. Франка.

Виконавці усіх провідних ролей, на мою думку, сумлінно поставилися до своїх завдань. Як вже було зазначено, найтяжче було А. Дудці, бо промовляти тривалими монологами складні думки пророка – то великий труд.

Менша за текстом роля О. Галицької, але ж вона зуміла „витягти" образність чи не з кожного слова. І глядач тремтливо переймається трагедією центрального героя: „Бідний, бідний мій сину! Ось що з тебе зробило життя за маленьку часину!" Крім вербального впливу на глядача, актриса чудово застосовує й візуальний ряд, наприклад, обіграючи величезну стрічку-полотнище червоної тканини, у якій можна убачати і родинну сув'язь матінки і сина, і криваву трагедійність народу, якому віддав життя її син, і його власний тернистий шлях віри і сумнівів. І чого б вартував Мойсей, як пророк, якби не його віра у Бога і у Матір, що – через притчу про сліпого Оріона – шукає синові істинний напрямок життя.

Режисер разом з художником-постановником Іваном Шуликом ориґінально вирішили питання присутности натовпу на сцені, уникнувши пішого переміщення артистів – вони у потрібні моменти з'являються наче з-під землі на стрічках пружної тканини, між якими може вільно просунутися людина.

Журі театрального конкурсу „Січеславна-2008" визнало „Мойсея" найкращою виставою сезону.

СПОРТ

Змагання за Чашу Великих Озер

КЛІВЛЕНД, Огайо. – Українська громада Клівленду-Парми, Огайо, під час святкування Дня пам'яті 24-25 травня була свідком футбольних баталій 13-го українського спортивного турніру за Чашу Великих Озер, який відбувся при чудовій погоді.

Господарем турніру було Українсько-американське спортивне товариство (УАСТ) „Львів". Учасниками турніру були перші команди: Бафало, Ню-Йорк – „Україна", Чикаґо – „Україна", Клівленд – УАСТ „Львів", Клівленд – УАСТ „Львів-Нова", Торонто – УСК „Карпати", Дітройт – УСК „Черник", Торонто – СТ „Україна", Торонто – ФС „Україна-Юнайтед"; ветерани: Чикаґо – УСК „Леви, Чикаґо – „Україна, Клівленд – УАСТ „Львів", Дітройт – УСК „Черник", Торонто – УСК „Карпати".

Турнір для футболістів клівлендського „Львова" та його шанувальників став небуденною подією. У період підготування до турніру відбулося об'єднання двох українських футбольних команд: існуючої команди „Львів" та команди новоприбулих українських футболістів під назвою „Нова". Це об'єднання було конче потрібним, бо воно вигідне не тільки з фінансової сторони, але й поповнило нашу спортивну команду новими і молодими силами, яких тепер в УАСТ „Львів" є обмаль. Це дає можливість тепер створити чисто українську футбольну команду.

Підсумок спортивного турніру був такий: перші команди „Львів-Нова" – перше місце; Чикаґо-„Леви" – друге місце. Ветерани: Чикаґо-„Україна – перше місце; Чикаґо-„Леви" – друге місце.

Ігри проходили в дружній спортивній атмосфері, а фінал змагань відзначався завзятим протиборством, що характерно для фіналістів, бо ніхто не хотів програвати. А вболівальникам залишається привітати команду „Львів-Нову" з перемогою та подякувати організаторам цього вельми цікавого футбольного турніру.

Іван Росул

Футбол на діяспорній Олімпіяді-2008

Провід турніру копаного м'яча Української діяспорної олімпіяди вже підготував плян змагань усіх дружин в різних вікових групах, які відбудуться 4-6 липня на площах „Тризубівки" в Горшамі, поблизу Філядельфії.

Згідно з цим пляном в дивізії найсильніших зареєстровано дружини „Тризуб" Філядельфія, Пенсильванія; УСК „Крилаті", Йонкерс, Ню-Йорк; „Карпати", Торонто; „Україна", „Крила", Чикаґо; „Львів", Клівленд, Огайо; УСВТ „Чорноморська Січ", Випані, Ню-Джерзі.

На початку ці дружини проведуть ігри за круговою системою в двох рівнорядних підгрупах, після яких – по дві дружини, що займуть перше і друге місця в групах проведуть півфінальні, а переможці – фінальні змагання, за золоті і срібні медалі. Переможені півфіналісти змагатимуться за бронзову медалю.

Розклад змагань дружини „Ч. Січі"

П'ятниця, 4 липня, 9:30 год. ранку: „Ч. Січ" – „Крилаті:

2:30 год. по полудні: „Ч. Січ" – „Україна";

субота, 5 год. по полудні: „Ч. Січ" – „Львів".

Дивізія 35-річних і старших

Дружини: УСК, Ню-Йорк; „Ч. Січ", Випані; „Крилаті", Йонкерс; „Тризуб". Ігри за круговою системою. Перші три здобудуть золоті, срібні і бронзові медалі.

Ігри дружини „Ч. Січі":

п'ятниця, 4 липня, 4 год. по полудні: „Ч. Січ"–УСК, Ню-Йорк.

субота, 5 липня, 11 год. ранку: „Ч. Січ"–„Крилаті",

5 год. по полудні – „Ч. Січ"– „Тризуб".

Дивізія молодших юнаків (12-річних)

Ігри за круговою системою:

п'ятниця, 4 липня, 5:30 год. по полудні „Ч. Січ"–„Тризуб" (А).

субота, 5 липня, 12:30 год. по полудні „Ч. Січ"– „Тризуб" (Б)

3:30 год. по полудні: „Ч. Січ" – „Карпати".

Дивізія молодших (10-річних)

І у цій групі ігри відбудуться за круговою системою, в якій дружини, що займуть перші місця, здобудуть золоті, срібні і бронзові медалі.

Ігри дружини „Ч. Січі":

п'ятниця, 2 год. по полудні „Ч. Січ"–„Тризуб".

субота, 5 липня, 10 год. ранку „Ч. Січ"– „Карпати" (А),

3 год. по полудні „Ч. Січ"– „Карпати" (Б).

Омелян Твардовський

Україна на Олімпіяді-2008 в Пекіні

КИЇВ. – Міністер України у справах сім'ї, молоді та спорту Юрій Павленко повідомив, що українські спортсмени вже виборoли 212 олімпійських ліцензій, але попереду ще п'ять змагань, і ліцензій може бути більше. На XXIX Олімпійських іграх Україна буде представлена 28 видами спорту.

Надії на медалі є у вільній боротьбі, вітрильному спорті, спортивній та художній гімнастиці, легкій та важкій атлетиці, стрільбі з лука, плаванні, кульовій стрільбі, фехтуванні, академічному веслуванні, джудо, боксі, велоспорт-треці, сучасному п'ятиборстві. Також може бути нагорода у великому тенісі.

Вибороли ліцензії на право участи у Олімпіяді у Пекіні спортсмени з стрибків у воду, кінного спорту, кульової і стендової стрільби, плавання, естафети 4x100, сучасного п'ятиборства, стрільби з лука, вітрильного спорту, веслування, гімнастики художньої і спортивної, боротьби греко-римської, вільної і джудо, легкої атлетики, марафону, стрибків у висоту, довжину, з жердиною, потрійного і на батуті, кидання диску, молота і спису, багатоборства, важкої атлетики, боксу, велоспорту (трек, шосе і гори, командні перегони переслідування, парні перегони, групові перегони), синхронного плавання, тенісу настільного, фехтування (шабля, рапіра і шпага), бадмінтону. *(УНІАН)*

Наближається фінал Чемпіонату Европи з футболу – Евро-2008

Відбулися змагання Чемпіонату з футболу в групах і чвертьфіналах. Перемогли команди Росії, Еспанії, Німеччини і Туреччини. Вони змагатимуться за вихід у фінал, який відбудеться 29 червня. Відомий футбольний тренер Анатолій Бишовець упевнений, що збірна Росії може вийти до фіналу чемпіонату.

Підсумки змагань на Евро-2008

Чвертьфінал	
Еспанія– Італія	0:0 (пен. 4:2)
Голяндія – Росія	1:3
Хорватія – Туреччина	1:1 (пен. 1:3)
Португалія – Німеччина	2:3
Півфінал	
Росія – Еспанія	26 червня
Німеччина – Туреччина	25 червня
Фінал	29 червня

Антиукраїнська футбольна істерія

Російське видання „Комсомольська правда" звинувачувало українське телебачення в тому, що те в рекламних паузах рекламувало Голяндію як члена НАТО. „У Києві, видно, вирішили, що для вступу в НАТО всі засоби гарні. Зважаючи що більшість українців проти членства в альянсі, влада вирішила пограти на футбольній лихоманці", – йдеться в статті.

„Під час трансляції гри Росія –Голяндія на українському телебаченні представляли Нідерланди як процвітаючу країну. Правда, програш голяндців виглядав у підсумку як перемога Росії над НАТО", – упевнений автор матеріялу.

Російські видання запевняють читачів, що низка українських видань відмовилися писати в ці дні на спортивну тематику, аби не повідомляти про тріюмф російської збірної. *(УНІАН)*

Евро-2012: Україні загрожує міжнародний скандал

КИЇВ. – „Україні загрожує міжнародна ганьба і скандал через спортивний комплекс „Олімпійський", – заявив 1 червня голова Національного аґентства з підготування і проведення в Україні „Евро-2012" Євген Червоненко. Він зазначив, що на етапі організації конкурсу претендентів на реконструкцію „Олімпійського" зацікавлені особи намагалися провести конкурс під заздалегідь визначених переможців. Коли ж це не вдалося, конкурс був проведений прозоро, і тайванська фірма „Archasia Design Group Limited" перемогла в ньому, організатори намагаються підсунути під тайванську групу фахівців свого генерального підрядника.

Прем'єр-міністер Юлія Тимошенко, виступаючи на засіданні Кабінету міністрів, запропонувала, щоб у ході кожного засідання уряд заслуховував звіт про підготування до Евро-2012.

Експертна комісія УЕФА після зустрічі з проєктною командою комплексу „Олімпійський" дійшла висновку, що здійснення будь-якого проєкту на місці комплексу „Олімпійський" до Евро-2012 неможлива через відсутність розуміння терміновости і чіткого її усвідомлення з боку українських учасників проєкту. За результатами конкурсу, що передбачає єдиного проєктувальника і виконавця всіх робіт, 18 квітня перемігло архітектурне бюро з Тайваню, але контракт з цією компанією підписаний не був.

Експерти відзначили, що зустріч переросла в політичну сварку між представниками Міністерства у справах сім'ї, молоді і спорту, Національного аґенства з питань підготування Евро-2012 і Федерації футболу України. „Це було не тільки соромно для присутніх, але й чітко показало відсутність професіоналізму і розуміння, необхідного для того, щоб у кінцевому рахунку одержати стадіон, що відповідає вимогам УЕФА", – підкреслили експерти.

Представники УЕФА звернули увагу, що українська сторона досі не провела повну аналізу стану „Олімпійського", а також не почала демонтаж торгового центру „Троїцький".

Експерти УЕФА навіть не пробують проґнозувати, коли ж нарешті почнуться будівельні роботи на стадіоні. Вони упевнені, що введення стадіону в дію до середини 2010 року вже неможливе. Якщо будівельні роботи не почнуться до кінця 2008 року, комісія УЕФА більше не вважатиме проєкт можливим для здійснення", – підкреслюється в документі.

Газета „Польська" оприлюднила інформацію, що в Польщі та України можуть відібрати Евро-2012 – через відсутність прогресу в роботі з підготування до фінальної частини чемпіонату. Газета пише, що Україна має проблеми з готелями, дорогами та побудовою стадіонів. Отож УЕФА не виключає, що частину заходів Евро-2012, можливо, перенесуть з України в Польщу. *(УНІАН)*

ЧИТАЧІ ПРО КНИГИ

Рекомендую до прочитання

Противникам українського визвольного руху, а вони ще не перевелися, зокрема вороги Дивізії „Галичина", ніколи не вдасться спотворити правду про цю збройну формацію, тому що вже написано цілу низку об'єктивних і неспростовних досліджень та спогадів про діяльність і боротьбу наших дивізійників. І до авторів, які всю свою енерґію віддають цій важливій темі, належить канадський історик д-р Василь Верига.

В моїй скромній бібліотеці є вже п'ять його книжок, але мені пощастило й особисто бути знайомим з цією розумною і доброю людиною, вченим і активним громадським діячем. Він знаний у нашій громаді як заступник президента Українського Національного Об'єднання Канади, як голова Крайової Управи Братства колишніх Вояків 1-ої Української дивізії Української національної армії (1976-1980 роки), секретар Світового конґресу вільних українців (1988 рік), заступник президента Світового конґресу українців (1993-2003 роки). Був заступником голови НТШ Канади і понад 15 років – членом дирекції Кредитової спілки в Торонто. Чимало зусиль д-р В. Верига доклав до видання „Енциклопедії українознавства" як дійсний член НТШ та УВАН.

Окремо я хотів би сказати про ще один важливий бік його біографії, адже д-р В. Верига не випадково протягом десятків років долсіджує збройну боротьбу українців під час Другої світової війни і не випадково так глибоко знає цю тематику: він сам – колишній вояк, підхорунжий 1-ої УД УНА. Тому тепер, коли наближається 65-та річниця від часу створення Дивізії „Галичина", я щиро раджу усім, хто не байдужий до нашої історії, прочитаи хоч би найголовніші праці д-ра В. Вериги, присвячені українській національно-визвольній бноротьбі.

На особливу увагу заслуговують його „Нариси з історії України (кінець XVIII – початок XX ст.)", „Визвольні змагання України, 1914-1923" у двох томах, „Слідами батьків", „За межами Батьківщини", „За Рідний Край, за нарід свій", „Під крилами визвольних дум" (2007) та ряд інших.

Дивізійники, як і воїни УПА, добре зрозуміли, що належати до нації – це не лише привілей, який походить від природного права людини, але також великий спільний обов'язок, який треба свято виконувати навіть у найгірших історичних обставинах.

Ярослав Стех,
Торонто, Канада

Василь Верига, „Під крилами визвольних дум" – спомини підхорунжого дивізії „Галичина". У книжці, укладеній на основі спогадів, розповідається про те, як була утворена дивізія „Галичина", хто йшов до неї, як і з ким воювали дивізійники і як склалося їхнє життя відразу після війни. Видавництво ім. Олени Теліги, Київ, 2007 рік. Ціна примірника 25 дол., з пересилкою.

„За Рідний Край, за нарід свій, або Хто такі дивізійники"? У книжці розповідається про долі колишніх воїнів дивізії „Галичина", а потім 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії. Видавництво ім. Олени Теліги, Київ, 2006 рік. Ціна книжки 30 дол., з пересилкою.

Обидві книжки можна набути в українських книгарнях або в автора за адресою: Wasyl Veryha, 215 Grenadier Road, Toronto ON, M6R 1R9, Canada.

Випускний...

(Закінчення зі стор. 11)

присутніх батьківське благословлення, яке висловили Олександра Іванова та Володимир Головко. Свої побажання О. Іванова передала словами поезії-пісні Василя Симоненка „Лебеді материнства", а В. Головко вручив дітям хліб-сіль на вишитому рушнику, побажав їм жити завжди у достатку і гордо нести звання українця.

Зі словом подяки від випускників виступили О. Микула та І. Гавданович, які запевнили, що виправдають всі надії і сподівання і ніколи не зречуться рідної мови та свого народу.

Окрасою свята стали пісні „Аве Марія", „Зеленеє жито, зелене", „Вчителько моя", які виконала Алла Куцевич. На закінчення урочистої церемонії прозвучав останній дзвінок, залишивши у серцях випускників добрі спогади про дні навчання в рідній школі.

Вечір продовжився святковим концертом, який підготували І. Сівко, Р. Кукіль, Богдан Табака, Ліна Павловська, Ліля Гольдфельд, Євген Гунько, Олена Довгань. Чудові мелодії прозвучали у виконанні відомого скрипаля Мар'яна Підвірного. Закінчився випускний вечір танцями під звуки мелодій та пісень у виконанні гурту „Четверта хвиля".

Матуральний вечір підготували та провели педагогічний та батьківський колективи школи українознавства у Пасейку, а ведучими були голова батьківського комітету школи Валентина Табака і заступник директора школи Галина Семеняк.

Випускний вечір став свідченням того, що у нас росте гідна зміна, що „наша пісня, наша дума не вмре, не загине", доки в наших серцях живе любов до нашої рідної України, пам'ять про її героїчне минуле.

ПОЕЗІЯ

Степан Герилів

Сповідь

Прости нас, Господи, за те,
Що ми роками пропадаємо,
Де ніби хліб й до хліба маємо,
Але у душах в нас цвіте
Під синім небом – золоте
Пахуче поле з стиглим колосом,
Що нeнька-мати любим голосом
Із ниток туги сум плете...
Пробач нам, Боже, і гріхи,
Що хтось немає де молитися,
Не може навіть притулитися
Через чужинські порохи
До найдорожчої руки,
Що дехто сміє і ненавидіти
Усіх, хто хоче довго всидіти,
Де правлять баль владні верхи...
О, Мати Божа! Не гнівись,
Що наші діти – поза ласкою,
І засинають не із казкою,
І з тихим жалем обнялись.
Ми й далі будем слати ввись
Тобі слова подяки й віри,
Бо Твоя щедрість є без міри.
На наші просьби одзовись...
Змилосердися, Отче наш!
Бо довго ми живем надіями,
Що ощасливлять нас подіями
Ті, що затіяли шабаш...
Ще раз пробач нам, Отче наш,
За те, що мучим себе втомою,
За те, що ми іще не вдома є.
За наших дум ажіотаж...

Відбулася XXVIII... ...

(Закінчення зі стор. 13)

Дроздовська, Софія Геврик, М. Заяць, Христя Швед, І. Чабан, Тамара Стадниченко, Уляна Кобзар, Ольга Тритяк.

З нагоди конвенції були відзначені за великі успіхи у різних ділянках праці Христина Бойко, Орися Яцусь, Ярослав Куровицький, Стефан і Володимира Сливоцькі, Борис Галаган, Аскольд Лисак, Вільям Акман, А. Кравчук, Дарія Новаківська, Люба Більовщук, Лідія Закревська, Марія Штогрин, Ірина Далесіо.

В неділю після обіду учасники конвенції відвідали церкву Непорочного Зачаття, „Українське село" і домівку СУА у Ворені. Опісля на запрошення української громади Дітройту відбулася вечеря в Українському культурному центрі. Відкриваючи цю імпрезу, Рома Дигдало запросила Наталку Марущак бути ведучою свята. Парох церкви св. Йосафата о. Пилип Сендрик провів молитву.

Під час вечері Посол О. Шамшур від імені Президента України Віктора Ющенка вручив орден „За заслуги" III ступеня Сандерові Левінові, конґресменові від штату Мишиґен, членові Палати Представників США, за налагодження зв'язків між Україною і США.

Привітав учасників конвенції Генеральний консул України в Чикаґо Василь Корзаченко.

Гості мали змогу оглянути виставку „Василь Авраменко, леґенда українського танцю".

Мистецьку програму виконали союзянки Дітройської округи, які розвеселили присутніх п'єсою „Наталка-Полтавка в Америці" Р. Дигдало. Тріо „Соловейки" виконували українські пісні, ансамбль „Гомін України" – княжий танець.

ПОДОРОЖІ

„І велика була та руїна його"

У колишньому Острозькому повіті, який був поділений в 1921 році, серед найдавніших поселень є села Новомалин (колишні Глухні) і Стороничі.

Новомалин – дуже давнє поселення. Перша писемна згадка про нього датується 1392 роком, коли литовський князь Свидригайло отримав від польського короля Владислава Ягайла ряд поселень в Луцькому, Крем'янецькому та інших повітах, серед них і землі над річкою Збитенькою – сучасну територію Новомалина і навколишніх сіл. Річка Збитенька випливає з джерел біля Дубна, впадає в річку Вілію і творить на своєму шляху ряд ставів, серед них і в Новомалині.

Князь Свидригайло над річкою побудував величавий замок, який являє собою неправильний чотирикутник з п'ятьма вежами. Одна з них пізніше була перебудована в домову церкву-каплицю з вікнами ґотичного стилю. Мав замок ряд підземних ходів та сховищ на випадок нападу ворога, а також був оточений водами річки. Замок згадується в дарчій грамоті князя Свидригайла від 14 липня 1446 року, якою він наділяє свого слугу Оліфейра за вірну службу селом Стаї в Луцькому повіті.

Станіслав Сосновський в першій половині XIX ст. перебудував Новомалинський замок на палац, в якому знаходилася золота чаша, з якої свого часу пив Великий князь київський Володимир. Ця чаша потрапила в Новомалинський палац після того, як С. Сосновський поєднався з Четвертинськими, котрі виводили свій рід з дому князя Володимира Великого. Після одруження С. Сосновського з донькою князя Четвертинського цю дорогоцінну чашу було розділено. С. Сосновському і дружині дістався келих, а підніжжя залишилося в палаці Четвертинських.

Одначе, історія Новомалина мала свою християнську праісторію. Місцеві святині мали свого попередника – скельно-печерський монастир ченців анахоретів, келіотів, які в XI-XII ст. прийшли в цю глуху місцевість, вкриту дрімучими пралісами, щоб спасатися від марнот світу.

Саме тут, на одній з гір, оселилась ченці-келіоти. Для життя тут було все необхідне: гриби, ягоди, мед диких бджіл. Ченці мали зв'язки з своїми братами-монахами з погоринських печерських монастирів – Сторонич, Розважа, Дорогобужа, Кураша.

Село Стороничі розташоване в місцевості, в якій беруть початок відноги Карпатських гір, недалеко якої протікають річка Горинь та Вілія. В лісі між Стороничами і Плужним було давнє городище і, цілком можливо, що саме на тому місці був спільножитний монастир XIV-XVI ст., про який згадують історичні джерела. Село Стороничі отримало свою назву від слова

Церква-капличка Новомалинського замку.

„осторонь", бо розташоване воно далеко від головних доріг, а в княжу добу знаходилось осторонь шляху з Ізяслава на Острог. Цю місцевість облюбували ченці і заснували скит. Історія Стороницького монастиря потребує досліджень, бо її минуле стерте не лише з історичної карти рідного краю, а й з пам'яті людей.

Серпневого дня я вирушив пішки з Межирич Острозьких до Новомалина, щоб торкнутись його минулого. У селі зупиняюся перед новим мурованим храмом св. Івана Богослова. Попередню дерев'яну церкву спалили місцеві комуністи в 1955 році. До мене приєднується місцевий житель Михайло

Церква Покрови Богородиці (1877 рік) в селі Лючин.

Церква св. Трійці (1703 рік) в Плужному.

Мартиновський, за професією муляр, а душею – археолог, історик, який досліджував свого часу підземелля Новомалинського замку, багато читав книжок з історії рідної землі. З його розповіді дізнаюся про навколишні урочища.

Храм св. Івана Богослова належить до УПЦ Московського патріярхату.

Оглядаю все, що залишилось від Новомалинського замку-палацу. На його території випасаються коні сільських господарів. Скрізь валяються кінські кізяки, пляшки від горілки і пива, є рештки вогнищ, непристойні написи на стінах каплиці – одна велика руїна.

Піднімаюсь на рештки південної вежі замку, з якої князівська сторожа пильнувала підходи до цієї фортеці. Слухаю казкову тишу літа, яку лише час від часу порушують іржання коней та звук пролітаючих бджілок.

Через тиждень пішки вирушаю до Сторонич. Дорога пролягла через ліси, луки, поля. Високі сосни випромінюють особливі аромати смоли. Ось вже постають перші будівлі села М'якоти. Дороги, будівлі набагато гірші, бідніші, ніж на західній частині Волині, бо впродовж 70 років більшовики вбивали тут будь-яку особисту ініціятиву, насаджували колективне господарювання. Дерев'яна церква св. Параскеви (1882 рік) була перетворена на клюб, а в Плужному церква св. Трійці (1703 рік) – на склад. Нині ці святині вже заново реставровані, але служать, на жаль, московській церкві.

З Плужного вирушаю до Сторонич. Вузька дорога простелилась серед лісів, які тут особливо густі, недоглянуті. У селі вражає його спустошеність і занехаяність. Більше половини селянських хат – порожні, в селі залишились лише старші бабусі. Одна з них – 83-річна Галина Хахльова зустрічає мене на своєму подвір'ї, напуває криничною водою. Слухаю її важку розповідь про Голод 1933 року, влаштований комуністами в Україні. Їх врятували від голодної смерти навколишні ліси: кропива, ягоди, плоди диких дерев.

В зворотній дорозі до Плужного перебираю в думках побачене і почуте. Постають в уяві криваві сторінки історії волинської землі, села Стороничі, яке постало тут серед горбистої мальовничої місцини, а перші стежки тут проклали ченці-келіоти, які вершили свої чернечі подвиги в ім'я Бога і України.

Володимир Рожко,
Луцьк

До 100-річчя світлої пам'яті священика-патріота

Ювілей 15 травня 1992 року розпочався Архиєрейською Літургією.

Отець Роман Добрянський народився 1 квітня 1908 року в містечку Чернелиця, на Станіславівщині, тепер Івано-Франківщина, в родині священика, письменника і місіонера Володислава Добрянського. Старший брат отця, Костянтин, теж був священиком, три сестри були одружені зі священиками, найстарша – з Блаженним о. Омеляном Ковчем.

Після закінчення теологічних студій з відзнакою Р. Добрянський отримав святу Тайну священства з рук Єпископа Івана Лятишевського 15 травня 1932 року в Станіславові.

Душпастирську діяльність о. Р. Добрянський розпочав у Чорткові. Від 1935 до 1944 року був парохом у Заліщиках і Добрівлянах. Там збудував церкву, парафіяльний громадський дім та започаткував будову української бурси.

Перед другим приходом совєтів о. Р. Добрянський з родиною дістався до Австрії. Там отримав грамоту на пароха церкви св. Варвари у Відні. Був також душпастирем у Бреґенсі, їздив з місіями по таборах Ді-Пі в Лінцу, Зальцбурґу, Філях, Інсбруку.

У Бреґенсі о. Р. Добрянський був головою Братства св. Андрія – єдиної громадської інституції для всіх українських втікачів у провінції Форальберґ.

1948 року о. Р. Добрянський приїхав до Канади, до Саскачевану. Від 1957 року і до кінця своєї довгої душпастирської діяльности працював у Вініпеґу. Був щедро наділений Божим даром підтримувати на дусі знедолених людей, котрі опинилися в далекій чужині.

За понад 60 літ священства о. Р. Добрянський збудував п'ять церков: одну в Україні – в Добрівлянах і чотири в Канаді: Сокалі (Саскачеван), Іст Селкірку, Вест Селкірку та Вініпезі.

З 1965 року при церкві Покрова Пресвятої Богородиці діє дитячий садочок, заснований отцем. Це – продовження крайових традицій о. Р. Добрянського. Ще будучи парохом у Заліщиках, отець у своєму повіті організував 60 дитячих садочків – кожне село мало свій садочок.

Парох о. Р. Добрянський був ініціятором і засновником Українського Парку, який став улюбленим літнім табором для пластунів. 20 років отець був незмінним його адміністратором і керівником.

15 травня 1992 року виповнилося 60 літ священичої діяльности о. Митрата Р. Добрянського, а 14 червня отця запросили до Вест- Селкірку, до церкви, яку він збудував 35 років тому. Він відслужив Службу Божу, потім благословив людей, роздавав їм святі образочки.

Особливо зворушливим був момент, коли до отця підійшла жінка, котра разом з ним малювала ту церкву… Вона одна, з трьох, дочекалася того щасливого дня. А 21 червня українська громада Вініпеґу урочисто відзначила 60-річчя священичої діяльности о. митрата Р. Добрянського, пароха церкви Покрова Пресвятої Богородиці у Вініпезі.

Ювілей розпочався Архиєрейською Літурґією, відслуженою Митрополитом Максимом (Германюком) та шановним ювіляром і 10 священиками.

Другою частиною свята був святковий обід.

З нагоди ювілею на ім'я о. митрата Р. Добрянського надійшли вітання від Святішого отця Папи Івана Павла II, кардинала Мирослава-Івана Любачівського, Митрополита Максима, прем'єр-міністр Канади Браяна Малруні, Генерального ґубернатора Канади Романа Гнатишина, від парафіян з України, Канади, США й інших країн.

На схилі літ серце патріота покликало о. Р. Добрянського в Україну. Це була надзвичайна поїздка – в рік 60- ліття священства, вперше до вже незалежної України. Його чекали теплі, щирі зустрічі у Добрівлянах, Заліщиках, Івано-Франківську, Львові. Відвідав місце свого народження – м. Чернелицю.

Це був останній приїзд о. Р. Добрянського в Україну…

Помер він 20 червня 2000 року в далекій чужині – у Вініпезі.

Вічна Йому пам'ять!

Марта Осадца

Священик о. Роман Добрянський з приятелями біля збудованих ним церков (зліва) у Вест-Селкірку, Українському Парку, Вініпезі.

Вірність покликанню

Боротьба з Церквою стала державною ідеологією безбожної московсько-комуністичної влади. Тривало знищення греко-католицьких храмів, переслідування священиків, переповнення ними концентраційних таборів та багато іншого. Серед численних захисників Церкви був о. Петро Герилюк-Купчинський, який 4 жовтня 2007 року, у віці 85 літ, відійшов у вічність.

Він народився 24 вересня 1922 року в Кракові. У 1926 році його батьки були жорстоко вбиті. Син навчався в Хирівській гімназії, в місійному інституті отців-василіян у Бучачі, у школі тропічної медицини в Бельгії. Німці хотіли забрати його в армію Ромеля до Африки, однак, йому вдалось уникнути призову, за що у травні 1942 року він був заарештований і звільнений за старанням Митрополита Андрея Шептицького. За порадою Митрополита вступив до Львівської духовної семінарії, але його розшукувало ґестапо, то він переховувався у Жовківському монастирі, а потім вчився у Станіславівській духовній семінарії, яку закінчив у 1945 році.

Ігумен редемптористів о. Роман Бахталовський порадив йому покинути семінарію, щоб уникнути переслідувань. З цього часу починається підпільний період його життя. Разом з іншими священиками П. Герилюк-Купчинський організував підпільні станиці у Станіславові, Снятині, Косові, Делятині, Надвірній.

9 травня 1946 року працівники НКҐБ арештували його. 14 жовтня 1946 року суд призначив йому 10 років ув'язнення і п'ять років заслання. Із зали суду його одразу повезли в Лук'янівську в'язницю, де він зустрівся з Єпископом Йосафатом Коциловським, який 31 грудня 1946 року у тюремній камері висвятив його на диякона.

П. Герилюка-Купчинського перевели в 1949 році до Караґанди, де на нього чекала праця у туберкульозному диспансері. Працюючи з важкохворими, П. Герилюк-Купчинський сам захорів на туберкульозу і півтора року пролежав у гіпсі.

28 січня 1955 року П. Герилюк-Купчинский вийшов з табору, розпочав працю у туберкульозній лікарні. У 1957 році він приїхав до Львова, де був висвячений на священика. Після свячень о. Петро змушений повернутися до Караґанди. Працюючи у туберкульозному диспансері, о. Петро одночасно у медичному інституті читав лекції, викладаючи студентам мікробіологічну діягностику туберкульози.

У травні 1960 року о. Петро переїхав до Галичини, влаштовувався в туберкульозний санаторій у Яремчому, а пізніше – в Гошівську туберкульозну лікарню. Сумлінно виконуючи свої медичні обов'язки, о. Петро не занедбував своїх душпастирських обов'язків.

Останні роки життя о. Петро провів у інвалідному візочку: відмовили ноги, сповільнилась мова, але його постать промовляла більше, аніж будь-коли. У його немочі виявлялась уся повнота його духовної сили.

Ярослав Стех

Пам'яті Вірослава Лобура

25 березня 1937 року – 21 червня 2008 року

На 71-му році життя відійшов у вічність Вірослав Лобур, син Василя і Катерини, народжений в селі Гарбузів Зборівського району Тернопільської области. З дружиною Любою та дочками Мирославою і Христиною він проживав у штаті Огайо. Україна втратила вірного сина, який усе своє свідоме життя невтомно працював в ім'я збереження нашої історичної національної пам'яті.

Народжений в національно свідомій родині і трагічно розлучений з нею в роки Другої світової війни, В. Лобур виховувався чужими людьми в Україні (батьки еміґрували до США), закінчив середню школу, згодом ветеринарний технікум (коледж) і Львівський зооветеринарний інститут, працевлаштувався в науково-дослідний інститут фізіології і біохемії тварин, де провадив наукові дослідження під керівництвом проф. Степана Гжицького. В 1971 році він захистив кандидатську дисертацію в ділянці біологічних наук і мав усі дані, щоб стати провідним фахівцем у своїй галузі, однак, через ідеологічні перепони був змушений еміґрувати за межі України.

В Сполучених Штатах, куди родина Лобурів приїхала до батьків, В. Лобур досить швидко пристосувався до нових умов, знайшов працю й активно включився в життя місцевої української громади. Але головною справою свого життя він вважав діяльність на благо України.

Всі свої заощадження він віддавав на благодійні цілі, зокрема на відновлення пантеону „Козацькі могили" в місті Берестечку, спонзорування публікацій віднайденого фотоархіву УПА, благоустрій різних об'єктів у селі Гарбузові (школа, церква, будинок „Просвіти"), просто допомагаючи всім потребуючим.

За фінансового сприяння В. Лобура було опубліковано ряд цінних історичних розвідок, значимість яких не вичерпається і через десятиліття.

Визначною пам'яткою стала збудована коштом покійного капличка в Гарбузові, як приклад ляндшафно-архітектурного облаштування території колишнього Водохреща, перетвореного за роки атеїстичної влади в непролазне багновиння. Вже будучи смертельно хворим, В. Лобур заініціював спорудження в родинному селі могили Борцям за волю України, кошти для чого також плянував виділити зі своїх заощаджень.

Покійний написав і опублікував ряд статтей з історії України, опікувався вшануванням пам'яті свого земляка – філософа Григорія Маланчука, тішився кожній добрій справі, яка творилася в Україні, і був готовий, як сказано в гимні, „душу й тіло" покласти за утвердження Української держави.

Світла пам'ять про Вірослава Лобура назавжди залишиться в наших серцях, а Україна ніколи не забуде свого вірного сина.

Василь Гуменюк,
Львів

До шостої річниці смерти академіка Юрія Шевельова

Шість літ проминуло, відколи нашу громаду осиротив професор Юрій Шевельов, академік Національної Академії Наук України, лавреат Національної Шевченківської нагороди, почесний президент Української Вільної Академії Наук у США, літературознавець, світового визнання славіст-мовознавець. В його „Рисах автопортрета" він висловлює гордість, що не йшов протореними стежками, не боявся бути непопулярним, опирався табуїзованості.

Отже, він змалку був динамічним індивідуалістом, „а перебувати нагорі важко, повітря там розріджене, самота мало не смертельна. Але ще важче – не вписатися „в татари", не здиратися на гору, лишитися серед живих, а все-таки говорити, що думаєш, у чому переконаний" („Літературна Україна", 5 листопада 1992 року).

Ю. Шевельов є взірцем української високоінтелектуальної людини західних поривів, ґльобальних засягів, багатовекторних зацікавлень – людина, якої в цю пору Україні якнайбільше потрібно, щоб давати приклад для нових українських генерацій.

Він жив і думав вільним світом. Йдучи за Уласом Самчуком, Ю. Шевельов нас перестерігає: „Не шукайте України виключно біля Дніпра. Шукайте її також в Ню-Йорку, Лондоні, Харбіні, на заході нашого суходолу. І там її знайдете. Скрізь. Вона вже є на світі, і всі місця на плянеті чують її народження", зокрема після Помаранчевої революції – треба додати. Бо ми „не тільки шматок землі, одна не точно означена пляма на мапі. Ми передусім ідея, сон, візія. Ми започаткували книгу Ісходу і пускаємось іти через пустині на багато років шукати землю обіцяну".

Ю. Шевельов для нас цитує візійну літературу, зокрема Юрія Яновського: „Стоячи на місці, людина рухається назад. Завше відчувати на щоках вітер шляхів. Бачити попереду просторінь. Не думати, потрапивши в пісок, що за піском немає трави".

Тоном духу Тарасового Заповіту академік нам пригадує, що „історія ніколи не кінчається, і проблеми ніколи не зникають. Так, ми є на політичній мапі світу, і це ми повинні стверджувати щогодини, щохвилини... Але чи ми є на духовій мапі світу? На його культурній мапі? Ми присутні у світі. Але чи ми приналежні до нього – різниця величезна. Гірко визнати, але нас там немає"..

Ю. Шевельов сумує з приводу того, що на Заході ми чуємося заблуканими дітьми. Як знайти собі дорогу, наприклад, до НАТО, чи до европейської спільноти? Як каже професор, „нам треба провідника, поводиря, няньку".

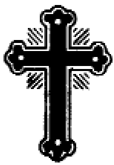
Він журиться, що „преса українська тут не дуже порадна. Можна з неї навчитися, як відміняти слово Україна, – воно повторюється без кінця, в усіх відмінках. Але що довідаємося з нашої преси про культурне (і наукове) життя Заходу?".

Згідно з Ю. Шевельовим, „мало не кожна подробиця нашого культурного життя виказує його закоріненість у західній культурі. Школа зветься в нас не арабо-османським медресе, а таки латинською школою, університет – теж слово римської традиції, ми не звемо його з японського дагайку. Семінарія, інститут, академія – все це з греко-католицької традиції. Навіть дитячий садок, попри його ніби нашу рідну форму, – буквальний переклад німецького „кіндерґартен"... Але ми добре навчилися забувати про це. Колись Петро Могила, Іван Мазепа були великими меценатами культури. Тепер – підхід утилітарний. Не приносить культура прибутків, то хай собі животіє".

На кінець, щоб українству вказати на його програму майбутнього, наш науковець звертає нам увагу, що „колись понад 100 років тому 1878, Іван Нечуй-Левицький проголосив програму-тріяду для нашої культури: національність – народність – реальність". „А „якщо висувати сьогодні нову тріяду, я б пропонував: українськість – европейськість, універсальність", чи пак ґльобальність. „А до цієї пресерійозної тріяди я б причепив ще четвертий складник: посмішку".

Як колись казали наші лемки нехай йому буде Царство Небесне!

Д-р Іван Гвозда,
Сиракюзи, Ню-Йорк

Ділимося сумною вісткою, що 21 червня 2008 р. відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДЗЯДЗЬО і ПРАДЗЯДЗЬО

СВ. П.

д-р ОЛЕКСАНДЕР СОКОЛИШИН

нар. в Чернівцях, Буковина.

ПАНАХИДА була відправлена в четвер, 26 червня 2008 р. о год. 7 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в п'ятницю, 27 червня 2008 р. о год. 9:30 ранку в Українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на українському цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені у глибокому смутку:
дружина – СОФІЯ з дому АНТОНІВ
донька – ЛЕСЯ НИЧКА з чоловіком д-р БОГДАНОМ
внуки – д-р АРІЯДНА ГОЛИНСЬКА з чоловіком ОЛЕГОМ і донями АЛЕКСОЮ і СОФІЄЮ
– д-р АНДРІЙ НИЧКА з дружиною РЕНЕЮ та синами МАРКІЯНОМ і МИКОЛОЮ
– д-р ДІЯНА ТРАСКА з чоловіком ЯРЕМОЮ і донями СОФІЄЮ і КЛАВДІЄЮ
та ближча і дальша родина в Швеції, Австрії, Франції і Польщі.

Вічна Йому пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає.

Ділимося сумною вісткою, що 8 червня 2008 р. на 94 році трудолюбивого життя в місті Йонкерсі, Н. Й. з волі Всевишнього відійшов на вічний спочинок наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

св. п.

СТЕПАН ЖЕНЕЦЬКИЙ

письменник, журналіст і видавець місячника „Голос Лемківщини".

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві Святого Михаїла в Йонкерсі, Н. Й. і на цвинтарі.

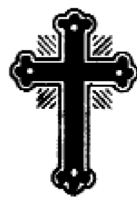
Похований на Pine Bush Cemetery в Кергонксоні, Н.Й.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ОЛЬГА з дому ЛИСАК
син – ІВАСЬ з дружиною БЕТТІ
дочка – МАРІЯ
внуки – ДЖАН і ЕДВАРД
внучка – ЛІСА КАЧНИК

Вічна Йому пам'ять!

В пам'ять Покійного просимо складати пожертви на Пресовий Фонд „Свободи", яку він дуже цінив і любив.

З глибоким смутком повідомляємо родину, друзів і знайомих, що 7 червня 2008 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА і БАБЦЯ

св. п.

КСЕНЯ РАЧИНСЬКА

з дому ДЕМЧИШИН

нар. в селі Копачівка, Хмельницька область.

ПАРАСТАС був відправлений в понеділок, 9 червня 2008 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 10 червня 2008 р. в Українській католицькій церкві Пресвятої Трійці, а відтак на цвинтарі Pinebush в секції св. Володимира в Kerhonkson, NY.

В глибокому смутку залишились:

син – ТОМА з дружиною ЕВОЮ
дочка – МАРУСЯ з чоловіком MICHAEL BELLOCK
внуки – МИХАЙЛО, КАТЕРИНА з чоловіком ДАНИЛОМ, ТАМАРА, ПАВЛО, MELISSA і HEATHER
брати – ІВАН, ПЕТРО і ДМИТРО в Україні
та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Тепла пам'ять про Неї назавжди залишиться у наших серцях.

Вічна Її Пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 22 травня 2008 р. відійшов від нас Наш найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДУСЬ

св. п.

ВАСИЛЬ ВИШИВАНЮК

Нар. 31 серпня 1923 р. в селі Слобідка Лісна Коломия, Івано-Франківськ.

ПОХОРОННА СЛУЖБА БОЖА була відправлена 24 травня 2008 р. в Українському католицькому соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, відтак на цвинтар св. Отця Миколая.

Молитися за спокій душі Покійного просить родина:

дружина – ПАРАСКЕВІЯ
донька – МАРІЯ ВОЙТИХІВ з чоловіком ВІКТОРОМ
син – МИХАЙЛО з дружиною ДІЯНОЮ
донька – ІРИНА ГЕНЛІ з чоловіком ДЕНИС
внуки – МИХАЙЛО, МІЛЯ, ЛОРЕН, ЕШЛІ з чоловіком КРИС, МЕҐЕН, БРАЄН, СЕРА, ДАНИЛО
сестра – ЛІДА ЛАБУРАК з родиною в Україні
брат – СТЕПАН з родиною в Україні
ближча і дальша родина в Америці і в Україні.

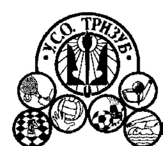
В 40 ДЕНЬ ВІДХОДУ у ВІЧНІСТЬ
буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА
30 червня 2008 р. в Українському католицькому соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаґо.

Вічна Йому пам'ять!

Нехай американська земля буде Йому легкою!

Український Спортовий Осередок „Тризуб" у Філядельфії

ділиться сумною вісткою зі своїми членами й українською громадою, що 11 червня 2008 р. відійшов у вічність довголітній капелян і член УСО „Тризуб" у Філядельфії

бл. п.

о. митрат д-р ІВАН БІЛЯНИЧ

нар. у Волі Матяшовій в Україні.

Опечаленій родині складаємо щирі вислови глибокого співчуття.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа УСО „Тризуб"